CLASSICAL EXPOSITIONS AND MINOR COMMENTARIES OF VALLALAR

Siru Vyakhyanangal

சிறு வியாக்கியானங்கள்

Ramalinga Adigal (Vallalar)

Edition 1.0

SANMARKKAM
LIFE

CLASSICAL EXPOSITIONS AND MINOR COMMENTARIES OF VALLALAR

Siru Vyakhyanangal

சிறு வியாக்கியானங்கள்

Classical Expositions and Minor Commentaries of Vallalar written by Ramalinga Adigal (Vallalar)

DISCLAIMER

This book presents translations and commentaries on the original Tamil works of Ramalinga Adigal (Vallalar). While every effort has been made to faithfully convey the meaning of these texts, the translation of spiritual scripture is inherently an act of interpretation. The original Tamil remains the sole authoritative source.

This is an open-source work. Readers are encouraged to participate in its improvement by suggesting revisions and voting on the suggestions of others. Visit the book online at https://sanmarkkamlife.org/books

The spiritual, dietary, and health-related content in this book is provided for educational purposes only and does not constitute medical advice. Always consult a qualified healthcare professional before making decisions about your health.

RIGHTS

The Tamil of Ramalinga Adigal is in the public domain. We claim no right in it.

This translation, transliteration, commentary and glossary are released under Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0). Copy, print, sell, translate, alter, record, teach from it. No permission needed. No fee, ever.

One condition: name Sanmarkkam Life APS and sanmarkkamlife.org as the source, and say if you changed anything. That line is not for our credit. It lets a reader who meets a doubtful passage find their way back to this text.

creativecommons.org/licenses/by/4.0/

The name Sanmarkkam Life and the logo are reserved. Anyone may publish an altered version. No one may present it as the Sanmarkkam Life edition.

The audiobook edition is produced under separate platform terms and is not covered by this licence.

This book may contain errors. Write to international@sanmarkkamlife.org and we will correct it. You do not need our permission to correct it yourself, but tell us, so every reader gets the benefit and not only yours.

Edition 1.0, November 2026. Every printing, download and recording carries a version and date. A copy without one is not ours.

CONTENTS

DISCLAIMER 3

ABOUT THE AUTHOR 11

CLASSICAL EXPOSITIONS AND MINOR COMMENTARIES OF VALLALAR - Siru Vyakhyanangal - *சிறு வியாக்கியானங்கள்* - INTRODUCTION 13

THE NAME OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - Nool Peyar Ilakkanam - *தொண்டமண்டல சதகம்: நூற்பெயர் இலக்கணம்* - INTRODUCTION 14

THE NAME OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - Nool Peyar Ilakkanam - *தொண்டமண்டல சதகம்: நூற்பெயர் இலக்கணம்* 15

1. THONDAMANDALA SATHAKAM: THE GRAMMAR OF THE TITLE 15

2. THE TITLE AS ONE PHRASE 16

3. WHAT KIND OF WORD EACH IS 16

4. THREE WAYS TO READ THE TITLE 18

5. HOW THE LAND GOT ITS NAME 19

6. ANOTHER STORY OF THE NAME 20

7. OBJECTION: HOW CAN LEAVES GIVE A MAN HIS NAME? 20

8. OBJECTION: WHY NOT ATHONDAN-MANDALAM? 21

9. WHAT KIND OF NAME THIS IS 22

10. OBJECTION: THE SHORT NAME HIDES ITS REASON 23

11. OBJECTION: ONLY POETRY NEEDS SUCH CARE 24

12. OBJECTION: SHOW HOW THE NAME ATHONDAN WAS BUILT....25
13. A SECOND WAY, BY THOLKAPPIYAM'S RULE....27
14. HOW ATHONDAN JOINS MANDALAM....29
15. WHY BOTH ENDS WERE DROPPED....31
16. PLACE-NAMES FORMED THE SAME WAY....32
17. THE NAME THAT FITS EVERY RULE....34
18. OBJECTION: SOME SAY THONDAI-MANDALAM....34
19. THEIR VIEW: THE KING OF THE THONDAI GARLAND....36
20. REFUTED: A LAND OF THICKETS....36
21. THE LINE OF RULERS....37
22. WITNESSES IN THE POETS....38
23. THE CONTRADICTIONS IN THONDAI-MANDALAM....39
24. THEIR VIEW: THONDAIYAN LOST ITS SUFFIX, AS PANDIYAN DID....40
25. REFUTED: PANDI POINTS TO ONE THING, THONDAI TO MANY....41
26. THEIR VIEW: THONDAI IS A METONYM FOR THE KING....43
27. REFUTED: AN INCIDENTAL NAME CANNOT STAND FOR A MAN....44
28. THEIR VIEW: A SUFFIX -AI MADE A SPECIAL NAME....45
29. REFUTED: NO MARK, NO RULE, AND A CLASH WITH CHOLA-MANDALAM....46
30. A WORD OF MANY MEANINGS CANNOT MAKE A NAME....47

31. THEIR VIEW: ATHONDAIYAN LOST ITS FIRST AND LAST 48

32. REFUTED: ATHONDAIYAN IS A STRETCHED AND FLAT FORM 48

33. THEIR VIEW: WHY NOT ATHONDAI-CHAKRAVARTI? 49

34. REFUTED: THE NAME AND THE TITLE CAME AT DIFFERENT TIMES 50

35. THEIR VIEW: A LAND OF THONDAI FORESTS 52

36. REFUTED: NO SOURCE, AND NO ONE TALKS THAT WAY 52

37. THEIR VIEW: A KING CALLED THONDAIMAN, AND THE SHORT REPLY 53

38. THONDAIMAN ITSELF IS AN ERROR: STEM, INFIX, ENDING 54

39. REFUTED: THE M IS NO INFIX 55

40. KOMAN AND THONDAMAN: THE RIGHT DERIVATION 56

41. A LIST OF ERRORS 58

42. THE MEASURE OF THE SOUNDS 59

43. WHAT ONE MUST KNOW TO SEE THE NAME 61

44. THE STONE INSCRIPTIONS 63

45. WHY THIS WAS WRITTEN 63

46. HERE ENDS THE NAME OF THE BOOK 64

THE INVOCATION OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - Vazhibadu Kadavul Vanakkap Pattu Urai - தொண்டமண்டல சதகம்: வழிபடு கடவுள் வணக்கப் பாட்டுரை - INTRODUCTION ... 65

THE INVOCATION OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - Vazhibadu Kadavul Vanakkap Pattu Urai - தொண்டமண்டல சதகம்: வழிபடு கடவுள் வணக்கப் பாட்டுரை.....66

1. COMMENTARY ON THE INVOCATION VERSE.....66
2. THE INVOCATION VERSE.....66
3. WHAT THE VERSE SETS OUT TO SHOW.....67
4. THE OPEN WORD AND THE HINT.....68
5. FIRST READING: LIKE THE RAIN-CLOUD.....69
6. SECOND READING: LIKE INDRA.....71
7. THIRD READING: LIKE VISHNU.....73
8. THE GRAMMAR OF THE COMPARISON.....74
9. THE WORD KONDAL.....76
10. THE WORD VELANKUDI.....76
11. END OF THE COMMENTARY.....79

VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI - Pon Vanna Anthathi Urai - பொன்வண்ணத் தந்தாதி 22-ம் செய்யுள் உரை - INTRODUCTION.....80

VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI - Pon Vanna Anthathi Urai - பொன்வண்ணத் தந்தாதி 22-ம் செய்யுள் உரை.....81

1. COMMENTARY ON VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI.....81
2. THIRU CHITRAMBALAM.....81
3. THE METRE.....81
4. THE VERSE.....81
5. COMMENTARY.....82
6. THE WORDS EXPLAINED.....82
7. THE FRIEND'S COUNSEL.....85

8. WHO SPEAKS TO WHOM....86
A KURAL OF VEDANTA DESIKAR - Vedanta Desikar Kural Urai - வேதாந்த தேசிகர் குறட்பா ஒன்றன் உரை - INTRODUCTION....87
A KURAL OF VEDANTA DESIKAR - Vedanta Desikar Kural Urai - வேதாந்த தேசிகர் குறட்பா ஒன்றன் உரை....88
1. COMMENTARY ON A KURAL OF VEDANTA DESIKAR....88
2. THE VERSE....88
3. COMMENTARY....89
4. FIRST READING: THE PURANIC VAISHNAVA VIEW....89
5. SECOND READING: ADVAITA....91
6. THIRD READING: SIVADVAITA....92
7. FOURTH READING: VISISHTADVAITA....93
GLOSSARY....96
ABOUT SANMARKKAM LIFE....105
What we do:....105
Why our work matters....106
A New Earth....106
A New Humanity....108
How you can make a difference....109
Join as Volunteer....110
Support our mission....110
Continue your journey....111
Join the community....111

ABOUT THE AUTHOR

Ramalinga Adigal (1823–1874), lovingly known as Vallalar, was a Tamil poet, mystic, and spiritual teacher from southern India. Born at Marudur, near Chidambaram, and raised in Chennai, he showed a profound sensitivity to the suffering of others from childhood. He fed the hungry without condition, grieved at the sight of a withering plant, and rejected meat eating because the pain of any living creatures was, to him, his own pain.

His central teaching was *Jeeva Karunyam* (active compassion for all living beings) as the only genuine foundation of spiritual life. Alongside this, he taught *Anma Neya Orumaipadu* (the Unity of Souls): that every living being shares the same spiritual essence and is owed the same dignity. Without these two, he said, no scripture, no ritual, and no devotion leads anywhere spiritually real.

He rejected caste, religious division, and sectarian hierarchy as barriers to a single recognition: that the same divine light, *Arutperunjothi*, dwells in every soul without exception.

At Vadalur in Tamil Nadu, he gave these teachings a living form. He established the Sathya Dharma Salai, a free dining hall where anyone could receive a meal without distinction of caste, religion, or social standing. This was a revolutionary form of charity at that time. Vallalar taught that the hunger of any living creature is the hunger of the Divine itself, and that no act of worship carries more weight than feeding another being. The doors were open to all; no one was turned away.

In 1872 he consecrated the Sathya Ñāṉa Sabai at Vadalur, a temple representing our physical body.

On January 30, 1874, Vallalar entered a small room at Mettukuppam, a village near Vadalur, asked his disciples to lock it from the outside, and told them he would not be coming out.

When the room was eventually opened, it was empty. No trace of his body was found. Those who follow his path consider that event not as the common physical death, but as the final fulfillment of his teaching on deathlessness: that through the transforming grace of Arutperunjothi, the physical body itself merges back with the divine itself.

CLASSICAL EXPOSITIONS AND MINOR COMMENTARIES OF VALLALAR - SIRU VYAKHYANANGAL - சிறு வியாக்கியானங்கள் - INTRODUCTION

Vallalar was a commentator before he was a poet the world knew. As a young man in Chennai he edited old Tamil books for the press and wrote commentaries on verses that other people brought to him. This book gathers four of those commentaries.

Two belong to the Thondamandala Sathakam, a hundred verses in praise of the Thondai country around Kanchipuram, which Vallalar edited and printed in 1855. In the first he settles a quarrel among the scholars of his day: should the book be called Thonda-mandalam or Thondai-mandalam? In the second he explains the poem's invocation verse.

The other two are short. One opens a single verse of the Eleventh Thirumurai and reads a love poem as the soul's union with God. The other takes a two-line riddle by the Vaishnava teacher Vedanta Desikar and reads it four ways, one for each school that might ask him.

These pages show the grammarian and the reader of every tradition. They also show a mind that would not stop at the surface of a word. The same patience later opened the Thiru Arutpa, and it led him to the one Light he called Arut Perum Jothi, open to every being.

THE NAME OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - NOOL PEYAR ILAKKANAM - தொண்டமண்டல சதகம்: நூற்பெயர் இலக்கணம் - INTRODUCTION

In the early 1850s some poets in Chennai disagreed about the name of the book Vallalar was preparing for the press. Was it Thonda-mandalam, the country of King Athondan, or Thondai-mandalam, the country of the thondai creeper? The question reached Vallalar.

He answered it like a judge. He sets out each rival view in its own words, then weighs it by grammar, by the usage of the great poets, by history and by common speech. At the end he sends the reader to the stones themselves, the inscriptions in the temples of Thiruvalithayam and Thirumullaivayil. His verdict is Thonda-mandalam.

The reasoning is dense, and Tamil grammar has its own words for everything. The translation keeps every term he uses, and the commentary says in plain words what each one means and why it matters to the name.

THE NAME OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - NOOL PEYAR ILAKKANAM -

தொண்டமண்டல சதகம்: நூற்பெயர் இலக்கணம்

1. THONDAMANDALA SATHAKAM: THE GRAMMAR OF THE TITLE

> *2. தொண்டமண்டல சதகம்*
>
> *1. நூற்பெயர் இலக்கணம்*
>
> *தொண்டமண்டல சதகம் - ஒருவாறிதனிலக்கணம் விரிக்கின்றாம்.*

TRANSLATION – 2. Thondamandala Sathakam

1. The Grammar of the Book's Title

Thondamandala Sathakam: we set out its grammar here, in some measure.

COMMENTARY – The *Thondamandala Sathakam* is a set of a hundred verses in praise of the Thondai country, the northern Tamil land around Kanchipuram. Vallalar edited and printed it in 1855.

Before a single verse, he stops at the title. Its first word was being spelled two ways, and he holds that only one of them is right.

2. THE TITLE AS ONE PHRASE

> இஃது மூவகைமொழி, இருவகைச்சந்தி, முத்திறத்தொகை,
> ஒரு தலைநோக்க முந்நிலை யிலக்கணைச் செந்நிலைத்
> தொடர்.
>
> முற்பாட்டுயர்பொருட் டலைமை யுடையதி னிலைமை,
> இடைப்பாட்டுடைய துரிமை யுடைமை நிலைமை,
> பிற்பாட்டுடைமை யுரிமையுடைய துடைமையாய
> இத்தொடரைச் சொற்றிறந் தோன்றத் தொடர்பின்மை செயின்,
> தொண்டன்-மண்டலம்-சதகம் என்று செய்க.

TRANSLATION – This [title] is a phrase in its natural order (*cennilait toṭar*). It is made of three kinds of words, two kinds of sandhi (*canti*, the joining of words), three sorts of compound (*tokai*), and *ilakkaṇai* (secondary sense) at three levels, all aimed at one head.

In this phrase the first part has the standing of the high entity that holds headship. The middle part has the standing of a possession belonging to that holder. The last part is the possession of that which holds the possession. If you take the phrase apart so that the nature of each word appears, make it: Thondan, *maṇḍalam* (realm), *sathakam* (a set of a hundred verses).

COMMENTARY – Three words make the title. Vallalar reads them as a chain of belonging. The king comes first, the land is his, and the hundred verses belong to the land.

Keep that order in mind. If the first word names a person, a correct title has to keep the person in view, and the whole debate turns on that.

3. WHAT KIND OF WORD EACH IS

> இதனுள், தொண்டனென்பது வழக்கியற்பாடு,
> ஒற்றுமைச்செறிவு, வேற்றியற்கரணம், குறிப்புயர்நோக்கம்,

> பொருள்விரியாக்கம் குற்றியல் வண்ணம்,
> இடைப்பல்வயிற்றொகை முதலிய சொல்லியற் பாகுபாட்டி
> னமைந்த முதற்றொகைச் சிறப்புயர்திணைக் காரணப்
> பொருட்பெயர். மண்டலமென்பது வடசொன் னோக்கியற்
> காரணப் பண்புகோ ளிடப் பெயர். சதகமென்பது வடசொற்
> பாட்டியற் காரண எண்ணிலைக் குழூஉக்கோட்பெயர்.

TRANSLATION – Within it, Thondan is a name with a reason (*kāraṇappeyar*), a name of a being (*poruṭpeyar*), of the special rational class (*uyartiṇai*, the class of persons), with its beginning elided (*mutaṟṟokai*). It is formed by these divisions of word-nature, and the like: conformity to usage (*vaḻakkiyaṟpāṭu*), close union (*oṟṟumaic ceṟivu*), a cause drawn from another thing (*vēṟṟiyaṟkaraṇam*), a high aim of suggestion (*kuṟippuyar nōkkam*), the unfolding of meaning (*poruḷviriyākkam*), a shortened rhythm (*kuṟṟiyal vaṇṇam*), and compression at several places within (*iṭaippalvayiṟṟokai*).

Maṇḍalam is a word of the northern language (Sanskrit). It is a name with a reason, a place-name (*iṭappeyar*) taken from a quality. *Sathakam* is a word of the northern language. It is a name with a reason drawn from prosody, a name of number, and a collective name (*kuḻūukkōṭpeyar*).

COMMENTARY – Tamil grammar sorts names by what they name: a being, a place, a time, a part, a quality, an action. It also asks whether a name was given for a reason. Vallalar's long list for Thondan comes down to three facts. It is a person's name. It was given for a reason. And it has been shortened at the front, from Athondan.

Maṇḍalam is Sanskrit for a circle, so a round territory. *Sathakam*, also Sanskrit, comes from the word for a hundred.

4. THREE WAYS TO READ THE TITLE

> இத்தொடர்க்கண் இயைபின்மையிற் பொருள் கொளின்:- தொண்டன் - ஆதொண்டன், மண்டலம் - வட்டம், சதகம் - நூற்றினாலாய கூட்டம் என்று கொள்க. இயைபுண்மையிற் பொருள் கொளின்:- தொண்டன் - ஆதொண்டனென்னுமோர் அரையன், மண்டலம் - இருபதின்காத எல்லை வட்டமாய நாடு, சதகம் - நூறு செய்யுட்களாலாய கூட்டம் என்று கொள்க. பொருத்தஇயைபிற் பொருள் முடிபு கொளின்:- ஆதொண்ட னென்னும் அரையனால் ஆளப்பட்ட இருபதின் காத எல்லை வட்டமாய நாட்டின் வண்மையைக் குறித்த நூறு செய்யுட் கூட்டத்தானாய ஓர்வகை யாப்பென்று கொள்க. இங்ஙனம் வழங்கல் சொற்சுருங்கியல், பொருளாழ்பியல், குறிக்கோளியல், தொகையின்பம், அளவிசைப்பாடு, பல்வயின் வழக்கு, ஒருங்கியலுடைமை முதலிய தோன்றக் காரணம் பற்றிய பெயர்க்கோள்களை வழங்குவிக்குங் கலைவல்லோர் கண்ணியநிலை யென்றுணர்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

TRANSLATION – If we take the meaning of this phrase with its words unconnected, let Thondan be Athondan, *maṇḍalam* a circle, and *sathakam* a collection made of a hundred. If we take the meaning with its words connected, let Thondan be a king named Athondan, *maṇḍalam* a land whose boundary is a circle of twenty *kātam* (an old measure of distance), and *sathakam* a collection made of a hundred verses.

If we take the full meaning in its fitting connection, let it be understood as a kind of composition (*yāppu*), made of a collection of a hundred verses on the bounty (*vaṇmai*) of the land, a circle bounded by twenty *kātam*, that was ruled by the king named Athondan.

Understand that to use names in this way is the considered practice of masters of the art. They bring into use names taken for a reason, so that these qualities appear: brevity of words (*coṉcuruṅkiyal*), depth of meaning (*poruḷāḻpiyal*), a

clear aim (*kuṟikkōḷiyal*), the delight of compounding (*tokaiyiṉpam*), measured sound (*aḻavicaippāṭu*), use in many places (*palvayiṉ vaḻakku*), the harmony of all the parts (*oruṅkiyaluṭaimai*), and the like. To expand this further would make it long.

COMMENTARY – Read word by word, the title says almost nothing: Athondan, a circle, a hundred. Read with the words linked, it gives a king, a round country of twenty *kātam*, and a hundred verses. Taken whole, it names a poem on the bounty of the land Athondan ruled.

A good title packs all three readings into a few syllables. Vallalar counts that brevity as a mark of skill, and he will come back to it when critics say the short form hides the king.

5. HOW THE LAND GOT ITS NAME

> *இதனுள் தொண்டமண்டல மென்பத னியலை விளங்க வகுத்துணர்த்துக வெனின்:- ஆதொண்டந் தழைவயிற் கிடத்தப்பட்டதனால் ஆதொண்டன் எனக் காரணக்குறிப்பெய ரேற்று, இரவி மரபின் கண் ஓர் இறைமகனால் ஆளப்பட்ட எதிரிலாட்சி யுடைமையின் இம்மண்டலத்திற்குத் தொண்டமண்டலமெனப் பெயர் வழங்கிற்று.*

TRANSLATION – If you ask us to set out clearly, part by part, the nature of [the name] Thonda-mandalam in this [title]: a prince of the line of the Sun (*iravi marapu*) was laid on the leaves of the *āthoṇṭai* creeper, and so he received the name Athondan, a name that points to its reason (*kāraṇakkuṟippeyar*). Because this land had the peerless rule of that prince, the name Thonda-mandalam came into use for it.

COMMENTARY – Here is the whole story in two sentences. A prince of the Solar line was laid on *āthoṇṭai* leaves, so he was called Athondan. The land he ruled became Athondan's land, Thonda-mandalam.

Everything that follows defends these two sentences.

6. ANOTHER STORY OF THE NAME

> இனி, ஆதொண்டந் தழையானும் மலரானும் இயற்றிய தொங்கலணிந்தமையின் ஆதொண்டனெனப் பெயர் வழங்கிற்று என்பாரும் உளராலோ எனின் அங்ஙனங் கூறினும் இங்ஙனம் வழங்கல் ஒத்த நிலையென்க.

TRANSLATION – Now, if it is said, "There are also those who say he was called Athondan because he wore a garland (*toṅkal*) made of *āthoṇṭai* leaves and flowers," we reply: even if they say so, the name stands the same way.

COMMENTARY – Leaves beneath him or leaves around his neck, the name comes out the same. Either way it belongs to the king.

7. OBJECTION: HOW CAN LEAVES GIVE A MAN HIS NAME?

> அற்றேல், ஆதொண்டந் தழைவயிற் கிடத்தப் பட்டவனை ஆதொண்டனென்று குறியீடு செய்தல் எங்ஙன மெனின்:- மேற் கலை வல்லோர் கண்ணியநிலை யென்றாம், அதனாலுணர்க வென்க. அன்றி, கடப்பந்தழைவயிற் கிடத்தப்பட்டவனைக் கடம்பனென்றும், வேப்பந் தழையானும் மலரானுந் தொடுத்த தொங்கலணிந்தோனை வேம்பனென்றும் இங்ஙனம் பலபட வழங்குங் காரணக் குறிப் பெயர்கள் பலஉள. அவற்றாற் றேர்ந்து தெளிக வென்க.

TRANSLATION – If so, how can one who was laid on *āthoṇṭai* leaves be given the name Athondan? We reply: we said above that this is the considered practice of masters of the art. Understand it from that.

Besides, there are many names that point to their reason, used in many such ways. One laid on the leaves of the

kaṭampu (kadamba tree) is called Kadamban. One who wore a garland strung of neem (*vēmpu*) leaves and flowers is called Vemban. Examine these and be clear.

COMMENTARY – Tamil already had names of this build. Kadamban comes from the *kaṭampu*, the kadamba tree, and Vemban from the *vēmpu*, the neem. A man named after a plant was nothing strange, and Athondan is one more such name.

8. OBJECTION: WHY NOT ATHONDAN-MANDALAM?

> அற்றேல், ஆதொண்டன் மண்டலமெனல் வேண்டும்;
> தொண்டமண்டல மெனல் எங்ஙன மெனின்:- நிறுத்த
> மொழிக்கண் ணீற்றுச் சிறப்புயர்திணை ஆண்பாற் படர்க்கை
> விகுதியாய அன் னென்பதன் னகரமெய் குறித்துவரு
> கிளவியோடந் நிறுத்தமொழி பிளவுபட் டிரு
> சொன்னீர்மையிற் பொருந்தாப் புணர்ச்சியாய்ப்
> புணர்ச்சியின்பம் பெறாமை நோக்கி, அவை யொன்றுபட்
> டொருசொன்னீர்மையிற் பொருத்தப் புணர்ச்சியாய்ப்
> புணர்ச்சியின்பம் பெறற்பொருட்டு ஒத்த கிழத்திக்குங்
> கிழவோற்கும் புணர்ச்சியின்பந் தோன்றற்
> பொருட்டகன்றுநிற்கு முயிர்ப்பாங்கிபோன் றகன்றுநிற்பவும்,
> நிறுத்தமொழிக் கண் முதனிலை வேற்றுமை யொற்றுமை
> விரவுறுப்பாகாரம் பல்வயின் வழக்குத் தொகையின்ப முதலிய
> நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டுந் தொகாவியலின் ஞாபக விடய
> வுருவி னருகிக் கண்ணுற்று நிற்பவும் தொண்ட மண்டல
> மென்று வழங்கிற்றென்க.

TRANSLATION – If so, it ought to be "Athondan-mandalam"; how is it "Thonda-mandalam"? We reply as follows. At the end of the standing word (the first word in the joining) is the suffix (*vikuti*) *aṉ*, the ending of the special rational class, masculine, third person. Its consonant *ṉ* saw that, with the coming word, the standing word would split apart and keep the character of two words. The joining would be an unfitting

puṇarcci (sandhi, the joining of words), and it would not gain the delight of joining.

So that the two might become one and, with the character of a single word, make a fitting joining and gain that delight, the *ṉ* stands aside. It is like the dear friend (*uyirppāṅki*) of the heroine, who stands aside so that the delight of union may appear between the well-matched heroine and hero.

And in the standing word, the long *ā*, a member blended into the first element (*mutaṉilai*) by case relation (*vēṟṟumai*) and close union, was elided in view of use in many places, the delight of compounding and the like. Yet it stays close by, faintly, in the form of a reminder of the uncompounded state, and is still perceived. So, we reply, it came to be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – *Puṇarcci* is the Tamil word for sandhi, and it also means the union of lovers. Vallalar plays on both senses. The final *ṉ* of Athondan steps aside so that the two words can join, the way the heroine's friend in a love poem slips away so the lovers can meet.

The long *ā* at the front goes as well, and Athondan with *maṇḍalam* becomes Thonda-mandalam. He adds that the lost *ā* is still felt, like a memory inside the name.

9. WHAT KIND OF NAME THIS IS

> இஃது இருவயிற்றோற்றம், சிறப்பாட்சியுடைமை, பொருளடைச் சேர்பு, ஒற்றுமைச்செறிவு, ஒத்திசைப்பேறு, நுனித்துணர்புணர்வு, முதலிய நோக்கியலைப் பெற்றுத் தேயவழக்குச் சிறப்புடைச் சொற்றொடரிற் போந்த காரணக் குறிப்பெயரென்க.

TRANSLATION – Let it be understood that this is a name that points to its reason, which has come in a phrase of distinction in the usage of the country (*tēyavaḻakku*). It has gained these

features and the like: appearance in two places (*iruvayiṟṟōṟṟam*), the distinction of special rule (*ciṟappāṭciyuṭaimai*), attachment to the thing it qualifies (*poruḷaṭaic cērpu*), close union (*oṟṟumaic ceṟivu*), the gain of matching sound (*otticaippēṟu*), and a joining perceived by subtle understanding (*nuṇittuṇarpuṇarvu*).

COMMENTARY – A summary list. One item looks back to the story: *ciṟappāṭci*, special rule, recalls the peerless rule of Athondan that gave the land its name. The phrase "usage of the country" matters too. Thonda-mandalam is how the land's own people spoke.

10. OBJECTION: THE SHORT NAME HIDES ITS REASON

> *தொண்டமண்டல மெனிற் காரணக்குறி விளங்கப் புலப்படலின்றாலோ வெனின்:- மேற் சொற்சுருங்கியன் முதலிய குறித்து வழங்குவித்தல் கவிஞர் கண்ணிய நிலை யென்றாம், ஆதலிற் கூர்ந்தறிக வென்க.*

TRANSLATION – If it is said, "If it is called Thonda-mandalam, the reason behind the name does not appear clearly," we reply: we said above that it is the considered practice of poets to bring names into use with brevity of words and the rest in view. Therefore examine it keenly.

COMMENTARY – A fair question. Once the *ā* and the *ṉ* are gone, who can see Athondan in Thonda? His reply is short. The brevity was chosen on purpose, and a careful reader can still find the king.

11. OBJECTION: ONLY POETRY NEEDS SUCH CARE

> கூர்ந்தறிதற் றன்மையது செய்யுள் வழக்கே யன்றிப் பாடை வழக்குத் தேயவழக்கு முதலிய வன்றா லெனின்:- இத் தொண்ட மண்டலமென்பது செய்யுள்வழக்கு முதற் பல்வகைவழக்கினும் பயின்று வரலானும் முற்காலத்ததன்றிப் பிற்காலத்துக் காரணக்குறியாக்கப் பெயராய் வழங்கலானும் புறப்பாட்டிற் பொருண்முடிபு வல்லுநரல்லார்க்கும் விளங்கப் புலப்படுதலானு மதனகப்பாட்டிற் செய்கை முடிபு முதலிய இயன்மாத்திரையே கூர்ந்தறிக வென்றாமென்க.
>
> இஃது செய்யுண் முதலிய பல்வகை வழக்கினும் பயின்று வருதன் முதலிய இச்சதக யாப்பின்கண்ணும் காஞ்சிமான்மியத்தைக் குறித்த காப்பிய முதலியவற்றின்கண்ணும் பாடைவழக்குத் தேயவழக்கு நகர்வழக்கு முதலிய வழக்கியற்கண்ணும் பல்வகைப் பெயர்க்கு மிலக்கணம் புலப்படுத்தற் கருவியாய முந்துநூன் முதலிய நூன்முடிபின்கண்ணும் வழக்குணர்ச்சிக்கண்ணுங் காண்க வென்க.

TRANSLATION – If it is said, "Something that must be examined keenly belongs to poetic usage alone, and not to the usage of the spoken language, regional usage and the like," we reply as follows. This Thonda-mandalam occurs often in many kinds of usage, poetic usage first among them. It is in use as a name formed for a reason in a later time, not in ancient times. And on its outer side (*puṟappāṭṭu*), its meaning is plain even to those who are not skilled in working out meanings. So when we said "examine keenly," we meant only its inner side (*akappāṭṭu*): how it was formed, and the like.

Let this be seen, we reply: its frequent use in many kinds of usage, poetry first, and the rest. See it in this *sathakam* composition itself; in the epic and other works on the Kanchi Mahatmyam (the glory of Kanchi); in the usage of the spoken

language, of the region, of the city and so on; in the conclusions of the ancient treatises (*muntunūl*) and other books that serve as tools to make plain the grammar of names of every kind; and in the common sense of usage.

COMMENTARY – Everyone in the region knew what Thondamandalam meant. Only the question of how the word was built needs a grammarian's eye. He names the witnesses for its use, starting with this very *sathakam* and the poems on the glory of Kanchi, then the speech of town and country and the old grammars.

12. OBJECTION: SHOW HOW THE NAME ATHONDAN WAS BUILT

> அற்றேல் கூர்ந்தறிக என்ற அகப்பாட்டிற் செய்கைமுடிபு முதலிய விளங்கப் புலப்படுத்துக வெனின்:- பயன்றரூஉந் தொழிலது புடை பெயர்ச்சிக்கண் உரிமைதோற்றி உரிமையுடைமைக்கு முதலாய முதற்பொரு ளெஞ்சிநிற்ப அம்முதலாய முதற்பொருட் டொழின் முடிபிடனேற்ற தன் றொழிற்பயனுறுதற் கிடனாய செய்பொரு ளாம்முதற்பொரு ணோக்கிய லொருபுடை யொப்பத் தொழிற்பயன் றோற்றற் கிடனாயதாப் பொருள் வேற்றுரிமை யேற்றுத் தன்றொழின் முடிபின் முற்றிப் புடைபெயர்ச்சியி னுரிமை பெற்ற முதற் பொருண்மையி னொப்புமை பெற்றுந் தன் புடைபெயர்ச்சியி னுரிமை யேற்று வேற்றுரிமை முதற் பொருட் கரணத் தொழிற்பய னுறப்படூஉஞ் செய்பொருளைத் தன் கருமத் தொழிற் பய னுறப்படூஉஞ் செய்பொருளாப் புடைபெயர்ந் ததனுரிமை யேற்ற முதலாய முதற்பொருட்பாடு பெற்றும் வந்த விரி சொற் றெரிநிலை வினைமுற்றா னணைந்த பெயர்க்கோணிலை நோக்காய, ஆதொண்டந் தழையிற் கிடத்தப்பட்டவன் ஆதொண்டைத் தழையிற் கிடத்தப்பட்டவன், ஆதொண்டந் தழையானு மலரானு மியற்றப்பட்ட மாலையைத் தரித்தவன் என்பன தன் வினைமுதற்றொழிற்பயன் றோற்றுமிடனுந் தன்றொழிற்பய னுறப்படூஉஞ் செய் பொருளு மிடனாக ஆதொண்டந்

> தழையன் ஆதொண்டைத் தழையன் என விரிசொற் குறிப்பு
> வினைமுற்றானணைந்த பெயர்க்கோணிலை நோக்காய்ப்
> பின்னர் இடப்பொரு ளவயவியுங் கருவிப்பொரு ளவயவியு
> மிடனாகப் பெற்று, ஆதொண்டை யென்பதனீற்றைகாரங்கெட்
> டஃதூர்ந்த மெய்ம்மேல் விகுதிஅன்னூர்ந்து ஆதொண்டன்
> எனக் குறுந்தடியுஞ் செம்பட்டு மாயவாறு போற்
> றொகைநிலை யேற்றுப் பெயரேயாய் நின்றது.

TRANSLATION – If so, set out clearly the formation and the rest of the inner side, which you told us to examine keenly. We reply as follows. In the movement of an action that yields a result, an agent shows ownership, and that agent (*mutaṟporuḷ*), the source of ownership, remains unexpressed. The object (*ceyporuḷ*) is the place that received the completion of that agent's action, the place where the result of the action is received.

In one respect the object resembles the agent's aspect. Becoming the place where the result of the action appears, the thing takes on another's ownership. Completing in the conclusion of its own action, it gains likeness to the agent, which obtained ownership of the movement.

Taking ownership of its own movement, it shifts. The object that receives the result of the action done through an instrument (*karaṇam*) by an agent of other ownership becomes an object that receives the result of its own action as object (*karumam*). Taking that ownership, it gains the standing of the prime agent.

Such are the phrases "he who was laid on *āthoṇṭam* leaves," "he who was laid on *āthoṇṭai* leaves," and "he who wore the garland made of *āthoṇṭam* leaves and flowers." They are name-forms joined to an expanded finite verb that shows tense (*terinilai viṉaimuṟṟu*).

With the place where the result of their agent's action appears, and the object that receives the result of their own

action, as their base, they become "he of the *āthoṇṭam* leaf" (*āthoṇṭan-thaḻaiyaṉ*) and "he of the *āthoṇṭai* leaf" (*āthoṇṭait-thaḻaiyaṉ*). These are name-forms joined to an expanded finite verb of description, without tense (*kuṟippu viṉaimuṟṟu*).

Then, taking as base the whole (*avayavi*) of which the place is a part, and the whole of which the instrument is a part, the final *ai* of *āthoṇṭai* was lost. On the consonant that had carried it, the suffix *aṉ* rode, and it became Athondan. Just as *kuṟuntaṭi* ("short staff") and *cempaṭṭu* ("red silk") came to be [names], it took the compound state and stood as a name pure and simple.

COMMENTARY – The hardest paragraph in the work. Vallalar strings the terms of Tamil and Sanskrit grammar into one sentence, but the steps are simple once they are laid side by side.

Begin with a full sentence about the prince, "he who was laid on *āthoṇṭai* leaves." The leaves are only the place where something was done to him. Little by little they move to the front and start to stand for the person. First comes "he who was laid on the leaves," which has a verb with tense (*terinilai*). Then "the leaf-one," *thaḻaiyaṉ*, a word that describes without tense (*kuṟippu*). At last the word for leaf drops out and the plant's own name takes the masculine ending.

So *āthoṇṭai* loses its final *ai*, takes *-aṉ*, and gives Athondan. He compares it with *kuṟuntaṭi*, "short staff," and *cempaṭṭu*, "red silk," two phrases that also hardened into names.

13. A SECOND WAY, BY THOLKAPPIYAM'S RULE

அல்லதூஉம், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய

பனையு மரையு மாவிரைக் கிளவியு

நினையுங் காலை யம்மொடு சிவணு

மையெ னிறுதி யரைவரைந்து கெடுமே

மெய்யவ ணொழிய வென்மனார் புலவர்

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'நினையுங்காலை' யென்பதனாற் றழை யென்னுஞ் சொல்வந்துழி தொண்டை யென்னுஞ்சொல் இறுதி ஐகாரங் கெட் டஃதூர்ந்த மெய்ம்மேல் அம்முச்சாரியை யூர்ந்து நின்றதன்றே; அங்ஙனம் உயர்திணை ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதியாய அன்னென்பதனை யேற்குமிடத் தத்தழையென்ப தெஞ்சி யத்தழையிற் கிடத்தப்பட்டவனென் றறிந்துகோடற் குறியாத் தழையாற் போந்த அம்முச்சாரியையின் மகரவொற்றுநீங்க நின்ற அகரத்தின் பின்னர் அவ்வுயர் திணை ஆண்பால் விகுதி அன்னென்பதி னகர நீங்க நின்ற னகரவொற்றடுத்து ஆதொண்டன் என்றாயது எனினு மமையும். இதனை, முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலை முதலிய பல்வகை யுறுப்புக்களிற் பல்வகை நோக்குடைப் பல்வகைப் பெயரும் செறிப்பிற் றிறப்பட நெறிப்படூஉம் வழக்கிற் பல்வகை விகாரத்தாற் செந்நிலைபெறாஉமென விதித்த வுணர்வுடையோ ருயர்நெறி வழக்கா லுய்த்துணர்க.

TRANSLATION – Besides, there is the sutra spoken by the master Tholkappiyar:

The words *paṉai* (palmyra), *arai* and *āvirai*, / when one considers it, go together with *am*; / the final *ai* is lost, *arai* excepted, / the consonant remaining there: so say the learned.

In this sutra, by the words "when one considers it" (*niṉaiyuṅkālai*), when the word *thaḻai* (leaf) follows, the word *thoṇṭai* loses its final *ai*, and on the consonant that carried it the increment (*cāriyai*) *am* rides, does it not? That being so, when [the name] takes *aṉ*, the suffix of the rational class, masculine, third person, the word *thaḻai* is left implied,

as a sign by which to understand "the one laid on those leaves."

The *m* of the increment *am*, which came because of *thaḻai*, goes away, and the *a* remains. After it comes the consonant *ṉ* of the masculine suffix *aṉ*, whose own *a* has gone, and so it became Athondan. One may say this too.

Infer it from the high usage of those who know the rule laid down: that names of many kinds, with many aims, in their many members (the first element, the final element, the middle element and so on), reach their proper form through many kinds of change (*vikāram*), in usage that runs its ordered course by compression.

COMMENTARY – Tholkappiyam, the oldest Tamil grammar, gives the rule for certain plant names ending in *ai* (Eluttu, Uyirmayangiyal 81). Before another word they drop the *ai* and take the linking syllable *am*. *Paṉai*, palmyra, with *kāy*, fruit, gives *paṉaṅkāy*. Vallalar reads the sutra's "when one considers it" as widening the rule, so that *thoṇṭai* with *thaḻai* gives *thoṇṭan-thaḻai*.

From there the second route to the name is short. Leave out "leaf," keep the *a* of *am*, add the *ṉ* of the masculine ending, and Athondan appears.

14. HOW ATHONDAN JOINS MANDALAM

> இங்ஙனம், ஆதொண்டனென்னும் பெயர் முதற்பொருண் முடிபு தன்முடிபிற் பெற்ற தன்றொழிற் பயனுறப்படூஉஞ் செய்பொருட்டன்மை யகப்பாட்டினும், உடைப்பொருட் பிறிதி னுரிமையுடைமைத் தன்மை புறப்பாட்டினும், உயர்பொருளடைச் சிறப்பிடப் பெயர் அவ்விருவயினும் பொருந்தநின்ற மண்டல மென்பதனோடு மருவும்வழி, மேல் வகுத்தவண்ணந் தன்னீறும் முதலுந் தொகுத்தலைப்

> பெற்றதென்க. அல்லதூஉம், முதலெஞ்சிநின்ற இப்பெயர் மண்டலத்தோ டணைந்த வழி விகுதி அன் எஞ்சி அம்முச்சாரியை பெற்று வருமொழி நோக்கி மகரமொழியத் தொண்ட மண்டலமென் றாயதெனினு மமையும். இதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய
>
> அப்பெயர் மெய்கெடுத் தன்கெடு வழியு
>
> நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை
>
> மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னான
>
> என்னுஞ் சூத்திர நோக்கத்தாற் காண்கவென்க.

TRANSLATION – In this way, the name Athondan has on its inner side the nature of an object that receives the result of its own action, which it gained in its own completion from the completion of the agent. On its outer side it has the nature of one who owns, as possession, something belonging to another. When it unites with *maṇḍalam*, a place-name of distinction attached to a high entity, which fits it on both those sides, it underwent, as set out above, elision of its end and of its beginning.

Besides, one may also say this. When this name, its beginning already left out, joined with *maṇḍalam*, its suffix *aṉ* was left out and it took the increment *am*. In view of the coming word the *m* dropped, and so it became Thonda-mandalam. See this in the light of the sutra spoken by the master Tholkappiyar:

When those names lose their consonant and their *aṉ* is lost, / the increment *am* may also stand, / in the place where terms of human kinship are compounded.

Let it be seen, we say, in the light of that sutra.

COMMENTARY – Two routes again, now for the second half of the name. On the first, Athondan loses its front and its

back when it meets *maṇḍalam*. On the second, Thondan drops its ending *-aṉ*, takes the linking *am*, and that *m* melts into the *m* of *maṇḍalam*.

The sutra he quotes (Tholkappiyam, Eluttu, Pullimayangiyal 55) covers personal names ending in *-aṉ*, such as Sathan or Kotran, when they join a following word. Athondan belongs to that class.

15. WHY BOTH ENDS WERE DROPPED

> *ஆதொண்ட னென்பது தென்சொன்னோக்கு மண்டல*
> *மென்பது வடசொன்னோக்கு தம்முட்*
> *செறிவானொத்தவேனும் பாடையா னொவ்வாமைபெறலின்*
> *அங்ஙனம் பெறாமை நோக்கியும், முன்னிலையாய அந்*
> *நிலைக்கும் பின்னிலையாய இந்நிலைக்கும்*
> *இலச்சினையாதல் நோக்கியும், விசேடண விசேடியச்*
> *செந்நிலைமரபு நோக்கியும் இங்ஙன முதலு மீறுந்*
> *தொகுத்தலைப் பெற்ற தெனினும்; முதனிலை*
> *வண்ணவொற்றுமை, இசை யொற்றுமை, உருபொற்றுமை*
> *நோக்கியும், இறுதிநிலை சிறப்புநிலை இனவொற்றுமை*
> *நோக்கியுந் தொகுத்தலைப் பெற்றதெனினு மமையும்.*
> *இஃதின்னுங் கூறிற் பெருகும், ஆகலின் ஆசிரியர்*
> *தொல்காப்பியர் கூறிய*
>
> *உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கிற்*
>
> *கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே*
>
> *என்னுஞ் சூத்திரக் கருத்தா னமைக வென்க.*

TRANSLATION – Athondan looks to the southern language (Tamil); *maṇḍalam* looks to the northern language (Sanskrit). Though close in their union, they differ in language. One may say that the beginning and the end were elided in this way: in view of not letting that difference show; in view of [the name] being a seal for both, that earlier state

and this later state; and in view of the proper order of qualifier and qualified (*viśēṣaṇa*, *viśēṣya*).

Or one may say that the elision came in view of unity of rhythm, unity of sound and unity of form in the first element, and of special standing and unity of kind in the final element. Either is acceptable. To say more of this would make it long. So let it rest on the sense of the sutra spoken by the master Tholkappiyar:

In the matter of joining, set out so as to be understood, / what is to be done on seeing it in use, let the discerning take.

Let it rest, we say, on the sense of that sutra.

COMMENTARY – A Tamil name and a Sanskrit word sit side by side in this title. Trimming the edges of Athondan lets the two read as one smooth compound, with the king's name qualifying the land.

The closing sutra (Pullimayangiyal 110) is Tholkappiyar's own allowance. Where usage has shaped a form that the rules do not spell out, the learned should accept what they see in use.

16. PLACE-NAMES FORMED THE SAME WAY

> *அன்றி, ஆதிநாராயணன் புரம் - நாரண புரம், ஆபூதன் மங்கலம் - பூதமங்கலம், பெரும்பற்றினாற் புலிப்பாதன் பூசித்தவூர் - பெரும்பற்றினாற் புலி பூசித்தவூர் - பெரும்பற்றப்புலியூர் - புலியூர் முதலிய பெயர்க் கோள்களையும்; புள்ளம் பூதன் குடி - பூதங்குடி, கொற்றன் குடி - கொற்றங்குடி, சாத்தன்குடி - சாத்தங்குடி, கொற்றன் மங்கலம் - கொற்ற மங்கலம், சாத்தன் மங்கலம் - சாத்தமங்கலம், வேடன் மங்கலம் - வேட்டமங்கலம், வேடன் குடி - வேட்டங்குடி, சாத்தன் மங்கை - சாத்தமங்கை, விஜயன் மங்கை - விஜயமங்கை, கண்ணன் மங்கை - கண்ணமங்கை, கண்ணன் புரம் - கண்ண*

புரம், கண்ணன் குடி - கண்ணங்குடி, சீராமன் விண்ணகரம் - சீராமவிண்ணகரம், வரகுணன் மங்கை - வரகுண மங்கை, ஐயைபுரம் - ஐயபுரம் முதலிய பெயர்க்கோள்களையும்; நந்தன் மண்டலம் - நந்தமண்டலம், சேரன் மண்டலம் - சேரமண்டலம், சோழன் மண்டலம் - சோழமண்டலம் முதலிய பெயர்க்கோள்களையும் பற்றாகக் கொண்டமைக வென்க. இதனைப் பிற்காலத்து மரூஉ வழக்கென்று கொள்வாரு முளராலோ வெனின், அங்ஙனம் கொள்வது மரபன்று; கொள்கினுங் கொள்க வென்க.

TRANSLATION – Besides, take as your support name-forms such as these: Adinarayanan-puram becoming Narana-puram; Abhuthan-mangalam becoming Bhutha-mangalam; "the town that Pulippathan worshipped with great attachment" becoming "the town the Tiger worshipped with great attachment," then Perumpatrappuliyur, then Puliyur.

And such forms as these: Pullam Bhuthan-kudi to Bhuthangudi, Kotran-kudi to Kotrangudi, Sathan-kudi to Sathangudi, Kotran-mangalam to Kotra-mangalam, Sathan-mangalam to Satha-mangalam, Vedan-mangalam to Vetta-mangalam, Vedan-kudi to Vettangudi, Sathan-mangai to Satha-mangai, Vijayan-mangai to Vijaya-mangai, Kannan-mangai to Kanna-mangai, Kannan-puram to Kanna-puram, Kannan-kudi to Kannangudi, Sriraman-vinnagaram to Srirama-vinnagaram, Varagunan-mangai to Varaguna-mangai, Aiyai-puram to Aiya-puram.

And such forms as these: Nandan-mandalam to Nanda-mandalam, Cheran-mandalam to Chera-mandalam, Cholan-mandalam to Chola-mandalam. Let it rest on these, we say.

If it is said, "There are those who take this as a later corrupted popular form (*marūu*)," we reply: to take it so is not the tradition. Yet if they will take it so, let them.

COMMENTARY – Twenty-one examples. In nearly all of them a man's name ending in *-aṉ* drops that ending when it joins a word for a town, a village or a land. Kotran's village is

Kotrangudi. The Chera's land is Chera-mandalam. Perumpatrappuliyur, the old name of Chidambaram, is the town where the tiger-footed sage Vyaghrapada worshipped.

Some dismissed such forms as later corruptions, *marūu*. Vallalar says that is against tradition, then lets them keep their opinion.

17. THE NAME THAT FITS EVERY RULE

> *இத்தொண்டமண்டல மென்பது பல்வகைப் புணர்ச்சிக்கும் பல்வகை வழக்கியற்கும் இயற்பா டின்னோசை முதலியவற்றிற்கும் ஒத்த நிலை யென்க.*

TRANSLATION – Let it be understood that this Thonda-mandalam fits every kind of joining, every kind of usage, natural formation (*iyaṛpāṭu*), sweet sound (*iṉṉōcai*) and the rest.

COMMENTARY – His first verdict, given before he lets the other side speak.

18. OBJECTION: SOME SAY THONDAI-MANDALAM

> *இங்ஙனமன்றி, தொண்டைமண்டல மென்பாரு முளராலோ வெனின்:- அங்ஙன மாறுபடக் கூறுவோர் நுண்ணிய அறிஞர் கண்ணிய நிலையும், மாற்றம் பொருளுறூஉ மாற்ற னிலையும், பல்வகைப் புணர்ப்பிற் செல்வகை நிலையுங், கடிபுகோ ணெறியின் முடிபுறாஉ நிலையும், இழுக்கறூஉம் பல்வகை வழக்கிய னிலையும், ஒருவாற்றானும் ஓர்ந்துணர்கிலராய்ப் போலியியனிலை கோலுநரென்க, என்னை? இலக்கண நுட்பங் கூர்ந்துய்த் துணர்தற்றன்மையுளரேல் அங்ஙனங் கூறற் கியையாராகலின். அவர் சில வழூஉநெறி வழக்குப்பற்றிக் கூறுதன் மாத்திரைய ரன்றி விவகரிக்கக் கடவ ரல்லர்.*

> *ஆயினும், அவர்க்கும், மற்றவர்க்கும் அவ்வழக்கு அழிவழக்கே யன்றி இழிவழக்குமாம் என்றுணர்ச்சி தோன்றற்கு யாமே அத்தலைத் கண் நின்று அவர்கூற்றாக விவகரித்து அதனை மறுக்கின்றாம்:-*

TRANSLATION – If it is said, "Yet there are those who say Thondai-mandalam instead," we reply: those who speak against it in that way have not, by any means, examined and understood these: the considered position of subtle scholars; the power by which a word reaches its meaning; the ways the many kinds of joining go; the conclusion reached by the method of what is barred and what is admitted (*kaṭipukōḷ*); and the many kinds of usage that are free from fault. They set up a false form (*pōli*).

Why? Because if they had the capacity to examine keenly and grasp the subtleties of grammar, they would not consent to speak so. They only speak from some faulty usage. They are not competent to argue the case.

Even so, so that it may dawn on them and on others that this usage is a corrupt usage (*aḻivaḻakku*) and a debased usage (*iḻivaḻakku*) as well, we ourselves will take their side, argue the case as their statement, and refute it:

COMMENTARY – Now the other spelling comes forward. Vallalar is blunt. Those who write Thondai-mandalam have not studied how Tamil joins its words, and they repeat a faulty habit.

He does not leave it at the charge. He states their case for them and answers it point by point, and the rest of the work keeps that shape.

19. THEIR VIEW: THE KING OF THE THONDAI GARLAND

> அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- தொண்டைத் தழையானும் மலரானும் இயற்றிய மாலையணிந்தவன் ஆண்ட மண்டலமாகலின், தொண்டைமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Stating their view: Since it is the land ruled by one who wore a garland made of *thoṇṭai* leaves and flowers, it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – Their case in one line. The king wore *thoṇṭai*, so the land is Thondai-mandalam.

20. REFUTED: A LAND OF THICKETS

> அதனை மறுத்தல்:- தொண்டைமண்டல மெனின், கொவ்வைத் தூற்றையுடைய மண்டலமென்றும் ஒருவாறு ஆதொண்டைத் தூற்றையுடைய மண்டலமென்றும் தெளிவின்றிக் கருதப்படுவதன்றித் தொண்டைத் தழையானும் மலரானும் இயற்றிய மாலையணிந்தவனா லாளப் பட்ட மண்டலமென்று கருதப்படுவதன்று.

TRANSLATION – Refuting it: If it is called Thondai-mandalam, it will be taken, without clarity, as the land that has thickets of *kovvai* (the ivy gourd), or in some fashion as the land that has thickets of the *āthoṇṭai* creeper. It will not be taken as the land ruled by one who wore a garland made of *thoṇṭai* leaves and flowers.

COMMENTARY – In Tamil, *thoṇṭai* is also the *kovvai*, the ivy gourd, whose red fruit the poets compare to a woman's lips. Joined straight to *maṇḍalam*, a plant name describes what grows in the land. Thondai-mandalam would mean a country of creepers, and the king would drop out of his own name.

21. THE LINE OF RULERS

அல்லதூஉம், சேரன் மண்டலம் - சேரமண்டலம், சோழன் மண்டலம் - சோழ மண்டலம் என்பனபோ
லிம்மண்டலத்திற்கு, முன்னர் துண்டீரனா
லாளப்பட்டமையின் துண்டீரன் மண்டலம் - துண்டீர
மண்டலம், துண்டீரன் புரம் - துண்டீரபுரம் என்றும்; பின்னர்
தண்டகனா லாளப்பட்டமையின் தண்டகன் நாடு -
தண்டகனாடு, தண்டகன் புரம் - தண்டகபுரம் என்றும் பெயர்
வழங்கின. அவைபோல், அதன் பின்னர் ஆதொண்டனா
லாளப்பட்டமையின், ஆதொண்டன் மண்டலம் -
ஆதொண்டமண்டலம், தொண்டன் மண்டலம் -
தொண்டமண்டல மென்றே மரபு வழுவாமை வழங்கல்
வேண்டும். இதற்குப் பிரமாணம்

முக்கணான் கணநா தர்க்கு முதன்மைத்துண் டீர னாண்டு

மிக்கதுண் டீரனாடாய்த் தண்டக வேந்தன் றாங்கித்

தக்கதண் டகனன் னாடாய்த் தபனன்மா குலத்துச் சோழன்

றொக்கதார்த் தொண்ட மான்காத் தாயது தொண்ட னாடே.

TRANSLATION – Besides: just as Cheran-mandalam became Chera-mandalam and Cholan-mandalam became Chola-mandalam, this land, because it was first ruled by Thundiran, was called Thundiran-mandalam, becoming Thundira-mandalam, and Thundiran-puram, becoming Thundira-puram. Later, because it was ruled by Dandakan, it was called Dandakan-nadu, becoming Dandakanadu, and Dandakan-puram, becoming Dandaka-puram.

Like those, because after that it was ruled by Athondan, it must be called Athondan-mandalam, becoming Athonda-mandalam, and Thondan-mandalam, becoming Thonda-mandalam, and so not stray from tradition. The authority for this:

Thundiran, first among the lords of the hosts of the Three-eyed One, ruled it, / and it became the great Thundira-nadu; King Dandakan upheld it, / and it became the worthy, good land of Dandakan; the Chola of the great line of the Sun, / Thondaman of the thick garland, guarded it, and it became Thondan-nadu.

COMMENTARY – Each earlier ruler left his name on this land. Thundiran gave Thundira-mandalam, and Dandakan gave Dandakanadu. By the same custom Athondan must give Thonda-mandalam.

Look at the verse he cites. It calls the king Thondaman and the land Thondan-nadu, both without the *ai*.

22. WITNESSES IN THE POETS

> *இங்ஙனம் பல்காப்பியங்களினும் பலபிரபந்தங்களினும், பிரபல வித்துவான்களாக முன்னிருந்த ஔவையார் கம்பன் ஒட்டக்கூத்தன் முதலானோர்கள் பல்வகைக் காரணங் குறித்துச் செய்த பல்வகைச் செய்யுட்களினும், ஈண்டு முன்னும் பின்னும் வகுத்தமைக்குப் பிரமாணங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளை விரிக்கிற் பெருகும். ஆகலின் அவற்றைத் தனித்தனி காண்டொறு மாங்காங் குணர்ந்தமைக.*

TRANSLATION – In this way, in many epics and many *prabandhams* (shorter poems), and in many kinds of verse composed for many kinds of reasons by Avvaiyar, Kamban, Ottakkuttan and others, who were famous scholars in former times, there are authorities for what we have set out here, before and after. To expand them would make it long. So understand each of them as you come upon it, wherever it is.

COMMENTARY – Some of the most honored names in Tamil poetry stand behind him here. He does not quote them. He trusts the reader to meet the passages in their works.

23. THE CONTRADICTIONS IN THONDAI-MANDALAM

அங்ஙனமன்றித் தொண்டைமண்டல மெனின், சான்றோர் வழித்தாய மரபுவழுவி மயங்குவதூஉமன்றிக் "காஞ்சி விருக்க முடைமையான் அந்நகருடை வளாகத்திற்குக் காஞ்சிமண்டலமென்று வழங்கிற்று; அங்ஙனமே, தொண்டைத்தூறுடைமை பற்றித் தொண்டைமண்டலமென்று வழங்கிற்று; இஃதே துணிபு" என்று திரிபு தோற்றும். அன்றித் தொண்டைத்தழையானும் மலரானும் இயற்றப்பட்ட தொங்கலணிந்த வோரரையனா லாளப்பட்ட மண்டலம் அவ்வரையனுக் குரிமை தோன்ற நிற்றலின்றிப் பரம்பரையானன்றி யிடைப்பாட்டாற் பெற்ற அத்தொண்டையை வேற்றுரிமையாகப் பெறற்கு எவ்வாற்றானும் பொருத்தமின்று. இதனைக் கல்வியிற் சாதாரணத்தன்மையுடையோரும் "வாதராயண சம்பந்தத்தி னினம் போலும்!" என்று எள்குவர்; அன்றிக் "குமரியைக் கொண்டவனை விட்டுக் கூடவந்தவனோடு கூட்டியனுப்பியது போலும்! என்றசதியாடுவர்; என்னின், கற்றுவல்லோர் முகப்பின் இஃதென்னாம்? இதன்கண் உரிமைமலைவு, பொருண்மலைவு, மரபுமலைவு, வழக்குமலைவு, தகுதிமலைவு, உணர்ச்சிமலைவு, யூகமலைவு, நியாயமலைவு, கருத்துமலைவு முதலிய மலைவின் தொகையே புலப்படுகின்றன. ஆகலின், தொண்டைமண்டல மெனல் அமைவன்று; தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – If, instead, it is called Thondai-mandalam, it strays from the tradition that comes down from the wise and becomes confused. Besides, it gives rise to a distortion: "Because it had the *kāñci* tree, the area around that city was called Kanchi-mandalam. In the same way, because it had *thoṇṭai* thickets, it was called Thondai-mandalam. This is the settled fact."

Further, a land ruled by a king who wore a garland made of *thoṇṭai* leaves and flowers would not show that it belongs to that king. There is no fitness at all in its taking, as an

ownership not its own, that *thoṇṭai* which [the king] gained by an incidental link and not by descent.

Even people of ordinary learning will scoff at this: "It seems to be the same sort of thing as a Badarayana relationship (*vātarāyaṇa sambandham*)!" Or they will jest: "It is like leaving the man who married the bride and sending her off with the man who came along!" If so, what will it be in front of the learned and able?

In it appears a whole assembly of contradictions (*malaivu*): contradiction of ownership, of meaning, of tradition, of usage, of fitness, of understanding, of inference, of reasoning, of intention, and the like. Therefore to say Thondai-mandalam is not fitting; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Two absurd results follow from the *ai*. The name would explain itself as a land named after a plant, the way Kanchi-mandalam is said to come from the *kāñci* tree, and the king would vanish. And the garland, a thing the king merely wore, would take over a land that was his by right.

He borrows two jokes from common talk. A *Badarayana sambandham* is a far-fetched kinship, claimed on the thinnest of links. The other is a wedding gone wrong, the bride sent home with the groom's companion. Then come nine named contradictions, and the verdict once more. Thonda-mandalam.

24. THEIR VIEW: THONDAIYAN LOST ITS SUFFIX, AS PANDIYAN DID

> அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- அஃதேல், அற்றன்று;
> பாண்டியன் மண்டலம் பாண்டிமண்டல மென்றாயதுபோல்
> தொண்டையன் மண்டலம் என்பது விகுதி அன் கெட்டுத்

> தொண்டைமண்டலமென்றாயது; ஆகலின்
> தொண்டைமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Stating their view: If that is so, it does not hold. Just as Pandiyan-mandalam became Pandi-mandalam, Thondaiyan-mandalam lost the suffix *-aṉ* and became Thondai-mandalam. Therefore it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – The opponents now reach for a real parallel. People do say Pandi-mandalam for the land of the Pandiyan kings. So why not drop the same suffix, the ending *-aṉ* that marks a man's name, from Thondaiyan?

25. REFUTED: PANDI POINTS TO ONE THING, THONDAI TO MANY

> அதனை மறுத்தல்:- பாண்டியன் மண்டலம் பாண்டிமண்டல
> மென்றாயது மரூஉவழக்கு. இஃதங்ஙனமன்று.
> மரூஉவழக்காயினும் பாண்டியென்பது
> குடிப்பெயர்க்கோளாய் அவ்வரையனையும்
> ஒற்றுமையுரிமையால் அம்மண்டலத்தையு மன்றி வேறு
> குறித்தலின்றி நிற்றலின் அறிஞரா லமைத்துக்
> கொள்ளப்பட்டது. தொண்டைமண்டல மென்பதை
> மரூஉவழக்கி னமைத்துக் கொள்வோமெனின், இங்ஙனங்
> குறித்தலின்றிப் பல்வகையானும் வேறுகுறித்து
> வழூஉநிலையைப் பெறுகின்றது. என்னை? தொண்டைத்
> தழையானு மலரானுந் தொடுத்த தொங்க லணிந்தோனைத்
> தொண்டையன் எனின், பிற்காலத்தின் மக்கள்
> வரலாறுணராமையின் "பெருந்தொண்டையனைத்
> தொண்டையனென்று வழங்கினர் கொல்? அன்றிப் புழைக்கை
> யுடைமையாற் றும்பி முகத்தவன் கொல்?" என்றையுறுதற்கும்,
> தொண்டு ஐயனென்று பிரித்து ஏற்றபெற்றி கோடற்கும்,
> ஒருவாற்றாற் கேள்வி யுடையோருங் "கொவ்வைத்
> தழையிற்புனைந்த மாலை யுடையன்கொல்? ஆதொண்டைத்
> தழையிற் கிடத்தப்பட்டவன்கொல்?" என்றையுற்று
> மயங்குதற்கும் இடனாய்ச் சொல்வலி பொருள்வலி

> இன்னிசை வண்ண முதலிய சிதைவுற நின்று
> வழூஉநிலையைப் பெற்று மண்டலத்தோடணைந்து ஐயம்
> மயக்கம் கவர்கோண் முதலிய இழுக்கினையேற்று
> வழுவினும் வழுவாய் நிற்றலானும்; இங்ஙனம் வழங்கல்
> அறிஞர் வழக்கன்றாகலானும் இதனை வழூஉநிலை
> யென்றாம். இஃது "உடற்றூய்மை கருதி நீராட்டுவந்து சென்று
> ஆண்டு அளற்றின் அழுந்திய தொக்கு" மென்று
> எள்குதற்கிடனன்றிச் சிறிது மமைத்துக்கோடற் கிடனன்று.
> ஆகலின், தொண்டைமண்டலமெனல் அமைவன்று;
> தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Refuting it: Pandiyan-mandalam becoming Pandi-mandalam is a corrupted popular form (*marūu*). This case is not like that. Although that is a corrupted popular form, *Pāṇṭi* was taken as the name of a family line. Through the bond of identity it stands for that king and for that realm, and points to nothing else. Therefore the learned accepted it.

If we accept Thondai-mandalam as a corrupted popular form, it does not point in this way. It points elsewhere in many ways and falls into the state of error. How so? Suppose the man who wore the garland strung from *thoṇṭai* leaves and flowers is called Thondaiyan. Then people of later times, not knowing the history, would have room to doubt: "Did they call a man with a great throat (*peruntoṇṭaiyaṉ*) Thondaiyan? Or is he the elephant-faced one, since he has a trunk?" They would have room to split it as *thoṇṭu aiyaṉ* ("lord of service") and take whatever sense they please.

Even those with some learning would have room to doubt and be confused: "Did he have a garland made of *kovvai* (ivy gourd) leaves? Or was he the one laid on *āthoṇṭai* leaves?" Standing so, it damages the strength of the word, the strength of the meaning, the sweet melody and the rest, and falls into error. Joined to *maṇḍalam*, it takes on faults such as doubt, confusion and double reading, and stands as an error even among errors. And such usage is not the usage of the learned. For these reasons we call it a state of error.

This gives room only for the mockery, "He went to bathe to make his body clean, and there he sank in the mire." It gives no room at all to be accepted. Therefore Thondai-mandalam is not fitting; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Vallalar grants the parallel its due. Pandi-mandalam is a *marūu*, a corrupted popular form, and the learned let it stand because *Pāṇṭi* is a family name. It can only mean that line of kings and their land.

Thoṇṭai has no such safety. The same word means the throat, an elephant's trunk and the ivy gourd creeper, and *thoṇṭu* means service. A reader who has lost the story could hear "Thondaiyan" as a man with a big throat, as Ganesha with his trunk, or as a "lord of service". Even a learned reader might wonder which plant the garland was made of.

He calls it an error even among errors.

26. THEIR VIEW: THONDAI IS A METONYM FOR THE KING

> *அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- அற்றேல், தொண்டையென்பது ஆகுபெயராய் நின்று அரையனை யுணர்த்தி யுரிமைதோற்றி மண்டலத்தொடு புணர்ந்து தொண்டைமண்டல மென் றாயிற்று; அதனால் தொண்டை மண்டல மெனல் வேண்டும்.*

TRANSLATION – Stating their view: If so, *thoṇṭai* stands as a metonym (*ākupeyar*). It denotes the king, shows his ownership, joins with *maṇḍalam*, and so became Thondai-mandalam. Therefore it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – An *ākupeyar*, a metonym, names one thing by something tied to it, the way English says "the crown" for the king. The claim is that "Thondai", the plant of his garland, stands for the king himself.

27. REFUTED: AN INCIDENTAL NAME CANNOT STAND FOR A MAN

அதனை மறுத்தல்:- இடைப்பாட்டி னியதி யியைபின்றி வந்த கடம்பூர் என்பது கடம்ப விருக்கத்தையுடைய ஊரென்று தன்னளவே புலப்படுத்துமன்றி ஆகுபெயராய்க் கடப்பமாலையைத் தரித்தவனூரென்று பிறிதளவு புலப்படுத்துவதின்று. என்னை? ஆகுபெயர் ஒன்றன்பெயரா னதற்கியை பிறிதைத் தொன்முறை யுரைப்பதாகலின். அங்ஙனமே பரம்பரையானன்றி இடைப்பாட்டினியதி யியைபின்றிவந்த தொண்டைமண்டலத்தோடு புணர்ந்துழி தொண்டையையுடைய மண்டலமென்று தன்னளவுணர்த்து மன்றித் தொண்டையையுடையான் மண்டலமென்று பிறிதினள வுணர்த்தற் கோர்வகையானும் வலியின்று. இஃது "'யுகமின்றி ஒன்றுகுறித் தொன்றுவரைய வொன்றுபட்ட' தென்னு முலக வழக்கி னினம் போலும்!" என்றெள்குதற் கிடனாம். ஆதலில் தொண்டைமண்டல மென லமைவன்று; தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Refuting it: Kadambur, a name that came from an incidental link, with no fixed rule binding it, makes known only its own sense, "the town that has *kaṭampu* (kadamba) trees". It does not, as a metonym, make known another sense, "the town of the one who wore a *kaṭampu* garland". How so? Because a metonym, by long-established use, names with the name of one thing another thing joined to it.

In the same way, *thoṇṭai*, which came by an incidental link and not by descent, with no fixed rule binding it, conveys only its own sense when it joins with *maṇḍalam*: "the realm that has *thoṇṭai*". It has no power of any kind to convey another sense, "the realm of the one who has *thoṇṭai*". This gives room for the mockery: "It is of a kind with the worldly saying, 'Without thought, he meant one thing, drew another, and something else came of it'!" Therefore Thondai-

mandalam is not fitting; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Kadambur is his test case. Everyone hears it as a town with kadamba trees, and nobody hears "the town of the man with the kadamba garland".

A metonym works only where long use has fixed the link between the two things. A garland that came to the king by one incident fixes nothing. So "Thondai-mandalam" can only mean a land where the *thoṇṭai* plant grows.

28. THEIR VIEW: A SUFFIX -AI MADE A SPECIAL NAME

> அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- அற்றேல், தொண்டை யுடையனாலாளப்பட்டது தொண்டையென்று ஈறுகெட்டு ஐ விகுதி யேற்றுச் சிறப்புப் பெயராய் மண்டலத்தொடு புணர்ந்து அங்ஙனமாயிற்று. ஆகலில் தொண்டைமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Stating their view: If so, take the realm ruled by the one who has *thoṇṭai* (*thoṇṭai-uṭaiyaṉ*). Its ending was dropped and it took the suffix *-ai*, giving *thoṇṭai*. This became a special name, joined with *maṇḍalam*, and so took that form. Therefore it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – A third route. Cut down the king's description, "the one who has *thoṇṭai*", and let the bare *thoṇṭai* serve as his special name.

29. REFUTED: NO MARK, NO RULE, AND A CLASH WITH CHOLA-MANDALAM

> அதனை மறுத்தல்:- ஐயீற்றின் ஐகாரவிகுதி போந்து கெட்டுப் புணரிற் குறியீடின்மையிற் சிறப்பன்று; இங்ஙனம் புணர்த்தல் இயற்பாடுமன்று; அறிஞர் மரபுமன்று. அங்ஙனமாயினும் தொண்டையை யுடையதென் றாகுமன்றித் தொண்டை யுடையனா லாளப்பட்டதென் றொருவாற்றானு மாவதன்று. அன்றிச் சோழமண்டல முதலியவற்றோடு முரணும். அங்ஙன மமைதியின்றிக் கூறினுஞ் சந்தியின்பத்தான் நாகை பட்டினம் நாகபட்டினமென் றாயதுபோல், தொண்டை மண்டலம் தொண்ட மண்டலமென் றாதலே வேண்டும். இதனை முன்னர் விலக்கியவற்றுட் காண்க. இஃது பலவகை யிழுக்கினுஞ் செல்வகைத்து. "இரும்பொற் பூண்டுரீஇச் சென்று கரும்பொற்றளைகை புகுத்தியதி னினம்!" என்றெள்குதற் கிடனாம். ஆகலில் தொண்டைமண்டல மெனல் அமைவன்று; தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Refuting it: If the suffix *-ai*, making a word that ends in *ai*, comes in and the rest is dropped in the joining, nothing is left to mark it, and so it is no special name. Joining words in this way is not natural, and it is not the tradition of the learned. Even if it were so, it would mean "that which has *thoṇṭai*", and in no way "that which was ruled by the one who has *thoṇṭai*". Besides, it clashes with Chola-mandalam and the like.

Even if one says it so, without fitness, then by the pleasure of sound in the joining (*canti*, sandhi), just as Nagai-pattinam became Naga-pattinam, Thondai-mandalam would have to become Thonda-mandalam. See this among the views set aside earlier. This runs into many kinds of fault. It gives room for the mockery: "It is of a kind with the man who stripped off his ornaments of fine gold, then went and thrust his hands into fetters of black iron!" Therefore Thondai-mandalam is not fitting; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Chola-mandalam is the pattern he keeps returning to. It comes from the king's name, Cholan, with only the final *n* falling away. Thondai-mandalam follows no such pattern.

Then he turns the opponent's own tool against him. Grant the shortcut anyway. The ease of sound that turned Nagai-pattinam into Naga-pattinam would still carry Thondai-mandalam on to Thonda-mandalam.

30. A WORD OF MANY MEANINGS CANNOT MAKE A NAME

> *அல்லதூஉம், இங்ஙனம் தொண்டை யென்பது பல்வகைப் பொருட்கிடனாய பெயர்த் திரிசொல். ஆதொண்டை யென்பது தன்னளவே யுணர்த்தும் பெயரியற்சொல். இங்ஙனம் திரிசொல்லாற் சிறப்புப் பெயர்க் காரணக் குறிசெய்தல் வழக்கறிந்தோர் மரபன்று. இயற்சொல்லாற் காரணக் குறிப்பெய ரமைத்தலே யவரது மரபு. இஃது ஆதொண்டச் சக்ரவர்த்தி யென்று வழங்கும் அறிஞர் வழக்காலறியப்படும்.*

TRANSLATION – Besides, *thoṇṭai*, as shown, is a noun of the literary class (*tiricol*), open to many meanings. *Āthoṇṭai* is a noun of the plain class (*iyaṟcol*), which conveys only its own sense. To make a special name with a reason out of a *tiricol* is not the tradition of those who know usage. Their tradition is to form a name with a reason from a plain word. This is known from the usage of the learned, who say Athonda-chakravarti.

COMMENTARY – Tamil grammar sorts words into kinds. An *iyaṟcol* is a plain word with one clear sense. A *tiricol* is a literary word, often carrying several senses. *Thoṇṭai* belongs to the second kind and *āthoṇṭai* to the first.

A name given for a reason has to be built from the plain word. The learned show this every time they say Athonda-chakravarti.

31. THEIR VIEW: ATHONDAIYAN LOST ITS FIRST AND LAST

> *அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- அற்றேல், ஆதொண்டையன் என்பது மண்டலத்தோடு புணர்ந்துழி, முதலுமீறுங்கெட்டு அங்ஙனமாயிற்று; ஆகலின் தொண்டைமண்டல மெனல்வேண்டும்.*

TRANSLATION – Stating their view: If so, when Athondaiyan joins with *maṇḍalam*, it loses both its first letter and its end and takes that form. Therefore it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – Now the full title is offered as the source. Take Athondaiyan, cut the first letter and the final syllable, and Thondai is left.

32. REFUTED: ATHONDAIYAN IS A STRETCHED AND FLAT FORM

> *அதனை மறுத்தல்:- ஆதொண்டையன் எனின், தொகையின்பமும் இசையின்பமும் செறிவுகோளு மின்றிப் புல்லென்கையானும், சுருங்கியற் பேரின்பங் குறித்து முன்னும் பின்னும் தொகைசெய்தமைத்த சான்றோர் ஓரெழுத்தா னீட்டியற் பெயர்ப்பாற்படுத்தி முடிபுவழூஉச் செயற் கியையாராகலினும், இங்ஙனம் தொகுக்கப்படின் பொருளாட்சி முதலிய குன்றலின்றிச் செந்நெறியிற் பெரும்பயன்றரலானும், அங்ஙன மமைத்தல் வழுவேயாம். இஃது ஆதொண்டையன் சக்ரவர்த்தி ஆதொண்டயச் சக்ரவர்த்தி யென்னாது, ஆதொண்டன் சக்ரவர்த்தி ஆதொண்டச் சக்ரவர்த்தியென்று வழங்கும் அறிஞர் வழக்காலறியப்படும்.*

TRANSLATION – Refuting it: Athondaiyan is meager. It has no pleasure of compounding, no pleasure of sound, and no compactness. The wise, who shorten names at the front and at the end for the great pleasure of brevity, would never consent to put a name among those lengthened by a letter and so make an error in its final form.

And when a name is compounded in the right way, it yields great benefit on the straight path, with no loss in its hold on meaning and the rest. So to form it that way is plain error. This is known from the usage of the learned, who do not say Athondaiyan Chakravarti or Athondaya-chakravarti, but say Athondan Chakravarti and Athonda-chakravarti.

COMMENTARY – Say the two aloud. Athondaiyan drags. Athondan is tight and clean.

The wise shorten names to make them sweet. They do not stretch them by a letter. Usage settles it, since the learned say Athondan Chakravarti and never Athondaiyan Chakravarti.

33. THEIR VIEW: WHY NOT ATHONDAI-CHAKRAVARTI?

> *அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- ஆண்டு ஆதொண்டைச் சக்ரவர்த்தி யெனின் வழுவென்னெனின்.*

TRANSLATION – Stating their view: If one says Athondai-chakravarti there, what is the error?

COMMENTARY – One line. Why not keep the creeper's own name inside the royal title?

34. REFUTED: THE NAME AND THE TITLE CAME AT DIFFERENT TIMES

அதனை மறுத்தல்:- அங்ஙனம் பெறின், அவ்வரையற்கு ஆதொண்டையாற் காரணக் குறிப்பெய ரமைப்பான் கருதியவன்றே கருதியதாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் பின்னர் செங்கோன்மை ஆண்மை முதலிய வண்மையுடைமை பற்றி முகமனா வமைக்கப்பட்டது ஆகலின், வழூஉ இங்ஙனமென்க. ஈண்டு ஆதொண்டன் சக்ரவர்த்தி ஆதொண்டச் சக்ரவர்த்தி யென்பது 'புடைப்புள கன்னிப் பொற்குலைக்கண்ணே இடைப்பிள வியையா விரட்டைப்பழம்போன்' றொரு பொருட் கிருவயி னெழுந் திடைப்பிளவறியாச் சிறப்பினப்பெயர். ஆதொண்டன் சோழன் ஆதொண்டச்சோழ னென்பதுமது. இதனை, தசரதன் சக்ரவர்த்தி - தசரதச்சக்ரவர்த்தி, நளன் சக்ரவர்த்தி - நளச்சக்ரவர்த்தி, புரூரன் சக்ரவர்த்தி - புரூரச்சக்ரவர்த்தி, சோழன் ராஜன் - சோழராஜன், சேரன் ராஜன் - சேரராஜன், பாண்டியன் ராஜன் - பாண்டியராஜன், சோழன் மஹாராஜன் - சோழமஹாராஜன் சைவன் சோழன் - சைவச்சோழன், குலோத்துங்கன் பாண்டியன் - குலோத்துங்கபாண்டியன், சோழன் மன்னன் - சோழமன்னன், சேரன் மன்னன் - சேரமன்னன் என வழங்கும் பல்வகை முடிபு வழக்குகளாற் றெளிந்தமையப்படும்; ஆகலின் ஆதொண்டனெனல் வேண்டும்; ஆதொண்டையனெனல் இழுக்கு. இங்ஙனம் இழுக்காய ஆதொண்டையனென்பது முதலுமீறுங்கெட்டு மண்டலத்தொடு புணர்ந்து தொண்டைமண்டலமென் றாயிற் றெனினும், மேற்குறித்த பல்வகை வழூஉக்கட்கும் பேரிடனாகத் தக்கது. "'இடனறிந்து பிறாண்டாத் தினவுண்ணி எரிவிற் புழுங்கிற்று' என்பதற்கும், 'கருத்தறியாமற் கலப்பான் புகுந்து அருத்த மிழுக்குமா' லென்பதற்கு மினம்!" என்று எள்குதற் கிடனாம். ஆகலில் தொண்டைமண்டல மெனல் வழூஉ; தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Refuting it: If it is taken so, then the title must have been meant on the very day when the one who gave that king a name with a reason from the *āthoṇṭai* meant that name. It was not so. The title was given later, as an

honorific, because of excellences such as just rule and valor. Let it be understood, then, that the error lies here.

Here, Athondan Chakravarti, Athonda-chakravarti, is a distinctive paired name. It is one name rising in two places for one person and knowing no split between, "like a twin fruit on a young golden bunch, swelling full, with no cleft between". Athondan Cholan, Athonda-cholan, is the same.

This is made clear by the many kinds of usage in final forms, such as: Dasarathan Chakravarti, Dasaratha-chakravarti; Nalan Chakravarti, Nala-chakravarti; Pururan Chakravarti, Purura-chakravarti; Cholan Rajan, Chola-rajan; Cheran Rajan, Chera-rajan; Pandiyan Rajan, Pandiya-rajan; Cholan Maharajan, Chola-maharajan; Saivan Cholan, Saiva-cholan; Kulothungan Pandiyan, Kulothunga-pandiyan; Cholan Mannan, Chola-mannan; Cheran Mannan, Chera-mannan. Therefore it must be Athondan; to say Athondaiyan is a fault.

Even if this faulty Athondaiyan lost its first and its end, joined with *maṇḍalam* and became Thondai-mandalam, it would be a broad seat for the many kinds of error noted above. It gives room for the mockery: "It is of a kind with 'The man with an itch, who knew the spot yet did not scratch it, smarted in the burning,' and with 'He who comes in to mix without knowing the intent spoils the meaning'!" Therefore Thondai-mandalam is an error; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Two things were given at two different times. The name Athondan, given for a reason, came from the *āthoṇṭai*. *Chakravarti*, emperor, was added later to honor his just rule and his valor. So the title cannot be part of the plant name. It sits beside the personal name like a twin fruit on one bunch.

His eleven examples all run the same way. The first word loses its final *n* before the second: Dasarathan becomes

Dasaratha-, Cholan becomes Chola-, Kulothungan becomes Kulothunga-. Put Athondan through that rule and you get Athonda, the form the learned use. Athondaiyan fits none of them.

35. THEIR VIEW: A LAND OF THONDAI FORESTS

> *அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- தொண்டைக்கா டுடைமையால் தொண்டை மண்டல மெனல் வேண்டும்.*

TRANSLATION – Stating their view: Because it has *thoṇṭai* forests, it must be called Thondai-mandalam.

COMMENTARY – A story about the land itself this time. It was full of *thoṇṭai* growth, they say, and took its name from that.

36. REFUTED: NO SOURCE, AND NO ONE TALKS THAT WAY

> *அதனை மறுத்தல்:- இங்ஙனம் தொண்ட மண்டல வரலாற்றை வகுக்குங் காப்பியத்திற் கண்டதேயன்று;*
> *இவ்வாறுண்டென்றறிஞரா னிதுகாறியாங் கேட்டதுமின்று;*
> *ஆகலின் வழுவாம். இஃது 'வழியறியாக் கன்று குழிவழியாச் சென்' றென்பதற்கினம். இங்ஙனம் வழியறியாது மொழியினும், பொய்கூறினும் பொருந்தக்கூறுக வென்னுமிழிந்தோர் வழக்கின்கண்ணு மேற்புடைத்தன்று. என்னையெனின் காஞ்சி தில்லை என்னு மரபுப்பெயர்கள் ஒற்றுமை யுரிமை குறித்து காஞ்சியைக் கண்டு தில்லையை யடைந்தானென்று வழங்கப்படுகின்றன. அங்ஙனம் தொண்டையைக் கண்டு என்று எவ்வகை வழக்கினும் வழங்கப்பட்ட தின்றாகலி னென்க. இதனாலுந் தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும்.*

TRANSLATION – Refuting it: This is not found in the epic that sets out the history of Thonda-mandalam. Nor have we heard from the learned, to this day, that it is so. Therefore it is an

error. It is of a kind with "The calf that did not know the way went by the way of the pit."

Even when spoken thus without knowing the way, it does not stand even under the rule of base people, who say, "Even when you lie, lie so that it fits." Why? The traditional names Kanchi and Thillai, by the bond of identity, are used in sayings such as "He saw Kanchi and reached Thillai." In no kind of usage has it been said in that way, "He saw Thondai." Let that be understood. By this too, it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – He asks for a source and finds none. The epic of Thonda-mandalam's history does not say it, and no learned man has ever said it to him.

Then he tests it by everyday speech. Kanchi and Thillai are names a town shares with a tree, and people really do say "he saw Kanchi and reached Thillai", meaning the towns. Nobody has ever said "he saw Thondai". A place truly named after its plant would be spoken of that way.

37. THEIR VIEW: A KING CALLED THONDAIMAN, AND THE SHORT REPLY

> *அவர் கூற்றாக விவகரித்தல்:- தொண்டைமான் என்னும் பெயருள் வேற்றோரரைய னிருந் ததிகரித்தமையின் தொண்டைமான் மண்டலமென்பது மான்கெட்டு அங்ஙனமாயிற்று; ஆகலில் தொண்டைமண்டல மெனல் வேண்டும்.*
>
> *அதனை மறுத்தல்:- இங்ஙனம் புணரினும், மேற்குறித்த வழூஉ நிலைகட்கிடனாம்.*

TRANSLATION – Stating their view: Because another king, bearing the name Thondaiman, sat there and held rule,

Thondaiman-mandalam lost the *-māṉ* and took that form. Therefore it must be called Thondai-mandalam.

Refuting it: Even if it is joined in this way, it gives room for the states of error noted above.

COMMENTARY – One more source is proposed, a later king called Thondaiman. The first reply takes a single line, because every error already named comes back. The real answer follows. He goes after the name Thondaiman itself.

38. THONDAIMAN ITSELF IS AN ERROR: STEM, INFIX, ENDING

> *அன்றித் தொண்டைமா னென்பதே வழு. என்னை? தொண்டைமா னென்பது தனிமொழி தொடர்மொழி என்பவற்றுள் எம்மொழி? விடை:- தனிமொழி. வினா:- தனிமொழியாயின் இதற்கு முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலை என்னை? விடை:- தொண்டை - முதனிலை, ஆன் - கடைநிலை, மகரம் - இடைநிலையாம்.*

TRANSLATION – Besides, Thondaiman is itself an error. How? Of the two kinds, the single word (*taṉimoḻi*) and the compound word (*toṭarmoḻi*), which is Thondaiman? Answer: a single word. Question: If it is a single word, what are its stem (*mutaṉilai*), ending (*iṟutinilai*) and infix (*iṭainilai*)? Answer: *thoṇṭai* is the stem, *-āṉ* is the ending (*kaṭainilai*), and the letter *m* is the infix.

COMMENTARY – The old teaching form of question and answer. A *taṉimoḻi* is one word that can be cut into parts, a *toṭarmoḻi* is two or more words joined.

The opponent's analysis: stem *thoṇṭai*, infix *m*, ending *-āṉ*. Vallalar sets it out fairly before he takes it apart.

39. REFUTED: THE M IS NO INFIX

> அதனை மறுத்தல்:- என்னின் முதனிலைக்கும்
> இறுதிநிலைக்கும் இடைப்பா டொத்து நிற்பது இங்ஙனம்
> வரூஉம் பெயர்கட்கு இடைநிலை. ஈண்டு முதனிலையீற்று
> ஐகாரக் குறுக்கம் விலங்கிப் பொறுத்திசைப்ப
> இடைப்பாடின்றி இறுதிநிலையோடு இணைந்து வேறு
> குறித்தலில் இடைநிலையி லமைவின்று. அன்னீறன்றி ஆனீறு
> ஆறிறந்தன்றி ஐந்திறந்தியையுந் தொடர்மொழிப்
> பெயர்க்கன்றி இங்ஙனம் உரித்தாவதன்று,
> நயப்பாடின்மையின். ஆகலின் இறுதிநிலையியலும்
> அமைவின்று. விகாரத்தால் வேறு குறித்தலின்
> முதனிலையியலும் அமைவின்று.

TRANSLATION – Refuting it: For if so: in names formed this way, the infix is what stands evenly in between the stem and the ending. Here the shortened *ai* (*aikārak kuṟukkam*) at the end of the stem stands apart and is sounded with a pause. So the *m* has no place in between. It joins the ending and points to something else. So it does not fit as an infix.

Apart from the ending *-aṉ*, the ending *-āṉ* is not proper in this way, except in compound-word names that join beyond five but not beyond six, because it lacks grace. So it does not fit the rule of the ending either. And since through the change (*vikāram*) it points to something else, it does not fit the rule of the stem either.

COMMENTARY – An infix has to sit between stem and ending and belong to neither. In Thondaiman the *ai* of *thoṇṭai* is sounded by itself, so the *m* runs straight into the ending and makes *māṉ*, which is a word of its own.

The *aikārak kuṟukkam* is the shortened *ai*. At the end of a word the vowel *ai* is said quickly, with less length than its full value. That small fact about sound carries much of his case here and in the measuring that comes later.

40. KOMAN AND THONDAMAN: THE RIGHT DERIVATION

அல்லதூஉம், இஃதிடைநிலையாயின், கோமான் என்பதற்கும் அங்ஙனம் இடைநிலையாகல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின், கோ - ம் - ஆன்:- இவற்றுள், கோ - அரையன் என்னின், ஆன்விகுதி அதிகரிப்பின்றி மூங்கைபோலும் யானையுண்டகனி போலும் பெயர்ச்சியும் பயனுமின்றி வற்றன்மரனி னின்றது. ஆகலின் இஃது இங்ஙனமன்று; ஆகலின் அஃது அங்ஙனமன்று. இஃது 'கைபடலறியான் பொய்பட லொன்றோ' என்பதற்கினம். ஈண்டு, தொடர்மொழியாய்க் கோன்மன் - கோமான் என நிலைமொழி யீறு கெட்டு வருமொழி முதனீண்டது. இதனை வழுதிமன் என்னுங் காப்பிய வழக்கானுங் கண்டுணர்க. அன்றி, கோன் மஹான் - கோமான் என நிலைமொழி யீறு கெட்டு வருமொழி வடமொழியாதலின் விகாரம் பெற்றுக் கோமான் என்றாயது. அன்றி, கோன்மான் என நிலைமொழி யீறுகெட்டுக் கோமானென்றாயது. இங்ஙனமே தொண்டன்மன் - தொண்டன்மஹான் - தொண்டன்மான் என்பன தொண்டமானென் றாயது. மன் மஹான் மான் என்பவைக்குப் பெருமையுடையவ னென்பது பொருள். ஆகலின், தொண்டைமானெனல் வழு; தொண்டமா னெனல் வேண்டும். இங்ஙனமே சேரன்மான் - சேரமான், மலையன்மான் - மலையமான் முதலியவுங் காண்க. ஆகலின் மண்டலத்தோடு கூடிய வழி தொண்டமண்டல மெனல் வேண்டும். அன்றி, தொண்டனாடெனல் வேண்டும். தொண்டை நாடெனல் வழூஉ. என்னை? சேரன் நாடு - சேரனாடு, சோழன் நாடு - சோழனாடு, பாண்டியன் நாடு - பாண்டியனாடு, மலையன் நாடு - மலையனாடு என்பது போல், தொண்டன் நாடு - தொண்டனாடு எனல் மரபு. ஆகலின், தொண்டனாடு எனில் அடியனென்ன முதல் வேறு குறிக்குமே யெனின், அங்ஙனங் குறிப்பதில் ஆற்றலுமின்று பயனுமின்று. என்னை? ஆவென்பது கரண விடயமாக நின்று உரியானைக் குறிக்கின்ற தாகலின்; அன்றி, உடையானையன்றி உடைமைகுறித்தலின்றாகலி னென்க.

TRANSLATION – Besides, if this is an infix, then *kōmāṉ* (lord) too must have an infix in the same way. If so, *kō - m - āṉ*. Of these, if *kō* means king, the suffix *-āṉ* adds nothing. Like a mute, like a fruit an elephant has eaten, it has neither movement nor use, and stands like a withered tree. So this word is not formed that way; and so that word is not formed that way either. It is of a kind with "He knows nothing of the work of the hand: is falsehood the only thing that comes of it?"

Here, as a compound word: *kōṉ* and *maṉ* give *kōmāṉ*, the end of the standing word (*nilaimoḻi*, the first word) being dropped and the first vowel of the coming word (*varumoḻi*, the second word) lengthened. See and understand this also from the epic usage *Vaḻutimaṉ*. Or: *kōṉ* and *mahāṉ* give *kōmāṉ*, the end of the standing word being dropped and the coming word, being Sanskrit, taking a change. Or: *kōṉ* and *māṉ*, the end of the standing word dropped, give *kōmāṉ*.

In the same way, *thoṇṭaṉ-maṉ*, *thoṇṭaṉ-mahāṉ* and *thoṇṭaṉ-māṉ* became Thondaman. *Maṉ*, *mahāṉ* and *māṉ* mean "one who has greatness". Therefore to say Thondaiman is an error; it must be Thondaman. In the same way see *Cēraṉ-māṉ*, Cheraman, *Malaiyaṉ-māṉ*, Malaiyaman, and others. Therefore, when joined with *maṇḍalam*, it must be Thonda-mandalam.

Or else it must be Thondanadu; to say Thondainadu is an error. Why? As Cheran-nadu (*nāṭu*, land) becomes Cheranadu, Cholan-nadu Cholanadu, Pandiyan-nadu Pandiyanadu and Malaiyan-nadu Malaiyanadu, so Thondan-nadu becoming Thondanadu is the tradition.

Then, if it is asked, "If one says Thondanadu, will not its first part point to something else, meaning a servant?", there is neither power nor point in its pointing so. Why? Because the *ā* stands as the matter of the cause and points to the one to

whom the name belongs; and because it does not point to the thing possessed apart from the possessor. Let that be understood.

COMMENTARY – Try the opponent's method on *kōmāṉ*, "lord". Cut it as *kō* + *m* + *-āṉ*, and the *-āṉ* adds nothing, since *kō* already means king. It hangs there like a withered tree.

Read it as two words and it works. *Kōṉ*, king, loses its final letter and joins *maṉ*, *mahāṉ* or *māṉ*, which all mean "one who has greatness". Thondaman is built the same way from Thondan, and so are Cheraman and Malaiyaman.

That gives Thonda-mandalam, or Thondanadu beside Cheranadu and Cholanadu. Could *thoṇṭaṉ*, "servant", be heard in it? No, he answers, because the name points to its owner, the king who carries it.

41. A LIST OF ERRORS

இங்ஙனம் பல்வகையாற் சொல்வகை செய்தலென்?
தொண்டை மண்டல மெனின் மேற்குறித்த வண்ணம்
உரிமைமலைவு, பொருண் மலைவு, மரபுமலைவு,
வழக்குமலைவு, தகுதிமலைவு, உணர்ச்சிமலைவு, யூகமலைவு,
நியாயமலைவு, கருத்துமலைவு, ஐயம், கவர்கோள், மயக்கம்,
வேற்றுக்குறிப்பு, வேற்றுரிமைநிலைமை, நியதியின்மை,
இயைபின்மை, சொல்வலிச்சிதைவு, பொருள்வலிச்சிதைவு,
பொய்க்கோள், அனர்த்தம், இன்னிசைவண்ணச்சிதைவு,
பிளவுபாடு முதலிய பல்வகை வழுக்கட்கிடனாம்.

TRANSLATION – Why analyze the word in so many ways? If one says Thondai-mandalam, then, as noted above, it gives room to many kinds of error. There is contradiction (*malaivu*) of ownership, of meaning, of tradition, of usage, of fitness, of understanding, of inference, of reasoning and of intention.

There are also doubt (*aiyam*); double reading (*kavarkōḷ*); confusion (*mayakkam*); pointing elsewhere (*vēṟṟukkuṟippu*); the state of belonging to another (*vēṟṟurimai nilaimai*); lack of fixed rule (*niyatiyiṉmai*); lack of connection (*iyaipiṉmai*); damage to the strength of the word (*colvalic citaivu*); damage to the strength of the meaning (*poruḷvalic citaivu*); false assumption (*poykkōḷ*); senselessness (*aṉarttam*); damage to the sweet melody (*iṉṉicai vaṇṇac citaivu*); splitting (*piḷavupāṭu*); and the like.

COMMENTARY – Twenty-two faults, and the list stays open. The first nine are the contradictions (*malaivu*) he named earlier against Thondai-mandalam. The rest gather up the arguments of these pages. Doubt and double reading come from a word with many senses. "Belonging to another" is the garland plant taking the place of the king. Damage to the melody is the sound of the joining, which he now measures.

42. THE MEASURE OF THE SOUNDS

> *அன்றி, ஆதொண்டை என்பதன் ஈற்று ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றலகே பெற்றது. தொண்டை என்பதன் ஈற்று ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றலகோடு ஒற்றலகு பெற்றது. என்னை? ஆதொண்டை: ஆ - தொண் - டை: ஈரலகு - ஓரலகு - அரையலகு முதலிடைப்பாடு இருகலை - நடுவிடைப்பாடு காற்கலை - கடையிடைப்பாடு முக்காற்கலை ஆகலின், ஆதொண்டைஈற்று ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றலகே பெற்றது. தொண்டை: தொண் - டை: ஓரலகு - அரையலகு - முன்னிடைப்பாடு காற்கலை - பின்னிடைப்பாடு அரைக்கலை ஆகலின், தொண்டை ஈற்று ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றலகோடு ஒற்றலகும் பெற்றது. இங்ஙனம் தொண்டை மண்டலத்தோடு புணருங்கால், மண் - ட - ல - ம்: ஓரலகு - அரையலகு - ஓரலகு - அரையலகு - நான்கிடைப்பாடு: கால் - கால் - அரை - அரை பெற்று வேற்றிசை விரவி நிற்றலின், புணர்ச்சியிடை ஐங்கலையைப் பெற்றுப் பிரிந்து வேறு குறிக்கின்றது*

> ஆகலினும், தொண்டை மண்டலமெனல்வழு; தொண்ட மண்டல மெனல் வேண்டும்.

TRANSLATION – Besides, the shortened *ai* at the end of *āthoṇṭai* takes only a short unit of measure (*kuṟṟalaku*). The shortened *ai* at the end of *thoṇṭai* takes a short unit together with a consonant unit (*oṟṟalaku*). How? *Āthoṇṭai*: *ā - thoṇ - ṭai*: two units, one unit, half a unit. The first interval (*iṭaippāṭu*) is two parts (*kalai*), the middle interval a quarter part, the last interval three-quarters of a part. Therefore the final shortened *ai* of *āthoṇṭai* takes only a short unit.

Thoṇṭai: *thoṇ - ṭai*: one unit, half a unit. The front interval is a quarter part, the back interval half a part. Therefore the final shortened *ai* of *thoṇṭai* takes a consonant unit as well as a short unit.

When *thoṇṭai* thus joins with *maṇḍalam*: *maṇ - ḍa - la - m*: one unit, half a unit, one unit, half a unit; four intervals: a quarter, a quarter, a half, a half. So it stands mixed with a foreign sound. In the joining it takes five parts, splits apart and points to something else. For this reason too, to say Thondai-mandalam is an error; it must be called Thonda-mandalam.

COMMENTARY – Tamil prosody times every sound. The *alaku* is the unit of measure, the *kalai* a fraction of it, and the *iṭaippāṭu* the interval between syllables. His figures are kept exactly as he gives them.

Inside *āthoṇṭai* the final *ai* is light. Standing alone as *thoṇṭai*, it carries extra weight. Put that before *maṇḍalam* and the joined phrase no longer flows as one. It breaks in two, and the second half starts to mean something of its own. Thonda-mandalam runs straight through.

43. WHAT ONE MUST KNOW TO SEE THE NAME

இங்ஙனம் பெயர்க்கோள்கட்கு இயற்சொற்பெயர் முதலிய, சொல்விரிப்பெயர் முதலிய, செஞ்சொற்பெயர் முதலிய, சாதிக் கூற்றுப் பெயர் முதலிய, ஒருமொழிப்பெயர் முதலிய, உயர்திணைப் பெயர் முதலிய, பாற்பெயர் முதலிய, பொதுவிற்பொதுப்பெயர் முதலிய, தன்மைப்பெயர் முதலிய, வழக்குப்பெயர் முதலிய, வெளிப்படைப்பெயர் முதலிய, வரையியனடைப் பெயர் முதலிய, உயருரிமைப்பெயர் முதலிய, சிறப்புநிலைப்பெயர் முதலிய, சித்துப்பொருட்பெயர் முதலிய, இடுகுறிப்பெயர் முதலிய, மரபு நிலைப்பெயர் முதலிய, எழுத்துத் தொடர்ப்பெயர் முதலிய, பொருணிலைப்பகுபதப்பெயர் முதலிய, பெருஞ்சொல்லாட்சிப்பெயர் முதலிய, முதனூல்வாய்பாட்டுப்பெயர் முதலிய - இவைமுதற் பெயர்ப்பாகுபாடுகளின் இலக்கணங்களும்; எழுத்துப் புணர்ச்சி, பதப்புணர்ச்சி, தொடர்புப்புணர்ச்சி, பொருட்புணர்ச்சி, வண்ணப்புணர்ச்சி, அளபுப்புணர்ச்சி, இயைபுப்புணர்ச்சி, சமநிலைப் புணர்ச்சி, கலவைப்புணர்ச்சி, தெரிநிலைப்புணர்ச்சி, குறிப்புப்புணர்ச்சி, வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, ஒற்றுமைப்புணர்ச்சி, சிறப்புடைப்புணர்ச்சி, பொதுவுடைப்புணர்ச்சி, இருமைப்புணர்ச்சி முதலிய புணர்ச்சி இலக்கணங்களும் கூர்ந்துணரார்க்குத் தொண்டமண்டல மென்பதின் இலக்கணமும் புலப்படுவதன்று.

TRANSLATION – Thus, for the forming of names, there are the rules of the classes of names, each with its related kinds. The first of these are names from plain words (*iyaṟcoṟpeyar*), names that expand a word (*colvirippeyar*), names in direct words (*ceñcoṟpeyar*), names of a kind or genus (*cātik kūṟṟup peyar*), single-word names (*orumoḻippeyar*), names of the rational class (*uyartiṇaip peyar*), names showing gender and number (*pāṟpeyar*), names common to all (*potuviṟpotuppeyar*), names of person

(*taṉmaippeyar*), names from usage (*vaḻakkuppeyar*) and names with an open meaning (*veḷippaṭaippeyar*).

Then come names with a limiting qualifier (*varaiyiyaṉaṭaip peyar*), names of high rank (*uyarurimaippeyar*), names of distinction (*ciṟappunilaippeyar*), names of conscious beings (*cittupporuṭpeyar*), conventional names given without a reason (*iṭukuṟippeyar*), names fixed by tradition (*marapunilaippeyar*), names made as a string of letters (*eḻuttut toṭarppeyar*), divisible names resting on their meaning (*poruṇilaip pakupatappeyar*), names of great literary usage (*peruñcollāṭcippeyar*) and names in the set forms of the first treatises (*mutaṉūlvāypāṭṭuppeyar*).

There are also the rules of joining (*puṇarcci*, sandhi): the joining of letters (*eḻuttup puṇarcci*), of words (*patappuṇarcci*), of connected phrases (*toṭarpup puṇarcci*), of meanings (*poruṭpuṇarcci*), of melody (*vaṇṇappuṇarcci*), of measure (*aḷapup puṇarcci*) and of concord (*iyaipup puṇarcci*); joining of equal standing (*camanilaip puṇarcci*); mixed joining (*kalavaip puṇarcci*); overt joining (*terinilaip puṇarcci*); implied joining (*kuṟippup puṇarcci*); joining with a case relation (*vēṟṟumaip puṇarcci*); joining without a case relation (*oṟṟumaip puṇarcci*); special joining (*ciṟappuṭaip puṇarcci*); general joining (*potuvuṭaip puṇarcci*); twofold joining (*irumaip puṇarcci*); and the like.

To one who does not keenly understand these rules of the classes of names and of joining, the grammar of the name Thonda-mandalam does not become clear either.

COMMENTARY – Two long lists close the grammar: twenty-one classes of names and sixteen kinds of joining. Several labels are his own and do not match the standard grammars one for one, so the glosses here are plain guides.

One label needs a word for today's reader. *Cāti* in *cātik kūṟṟup peyar* is a grammar term for a kind or genus, a name like "tree" or "man". It has nothing to do with caste.

The point of the lists is short. A person who has not learned these rules will not see why the name is Thonda-mandalam.

44. THE STONE INSCRIPTIONS

> இங்ஙனம் உணரமாட்டாதார், ஆதொண்டச் சக்ரவர்த்தி என்பவர் தாம் அரசு செய்யுங் காலத்தில் தம்மாற் கட்டுவித்த ஆலயங்களில் தம் பெயரிலச்சினை சிலையின்கண் பொறிப்பித்தனர். ஆண்டும் ஆதொண்ட என்றே இலக்கண அமைதி பெற்றிருக்கின்றது. இதனை, திருவலிதாயம் திருமுல்லைவாயில் முதலிய சிவதலங்களிற் சென்றேனுங் கண்டு தெளியக் கடவர். இஃதின்னுங் கூறிற் பெருகும்.

TRANSLATION – Athonda-chakravarti, while he reigned, had his name-seal engraved in stone in the temples he had built. There too the name stands in the grammatical form Athonda. Those who cannot understand it in this way ought to go, if only to the Siva shrines such as Thiruvalithayam and Thirumullaivayil, see this and be convinced. To say more of this would make it long.

COMMENTARY – For readers who cannot follow the grammar, he points to stone. The king's own name-seal, cut in his temples, reads Athonda.

He does not quote the inscriptions. He sends the reader to the Siva shrines of Thiruvalithayam and Thirumullaivayil to look for themselves.

45. WHY THIS WAS WRITTEN

> தொண்டமண்டல மென்பதைத் தொண்டைமண்டலமென்று இச்சென்னை நகரிலிருக்கின்ற வித்துவான்களிற் சிலர் மாறாக

> *வழங்க, அது குறித்துச் சில பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் உபாத்தியாயர்களும் "இவ்விரண்டில் இலக்கணவமைதியும் உலகவழக்குமுள்ளதுயாது? அதனை யொருவாறு தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்ட படி, சிதம்பரம் இராமலிங்கபிள்ளை யவர்களாற் றெரிவிக்கப்பட்டது.*

TRANSLATION – Some of the scholars in this city of Chennai wrongly said Thondai-mandalam for Thonda-mandalam. Concerning this, some gentlemen of standing, scholars and teachers asked: "Of these two, which has grammatical fitness and common usage? This should be made known in some measure." At their request:

Set forth by Chidambaram Ramalinga Pillai.

COMMENTARY – The whole essay answers a question from Chennai. Some scholars there wrote Thondai-mandalam, and men of standing, along with scholars and teachers, asked which form had both grammar and usage behind it.

The signature is Chidambaram Ramalinga Pillai, the name Vallalar went by when he wrote this early work.

46. HERE ENDS THE NAME OF THE BOOK

> *நூற்பெயர் இலக்கணம் முற்றிற்று*

TRANSLATION – Here ends The Name of the Book.

THE INVOCATION OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - VAZHIBADU KADAVUL VANAKKAP PATTU URAI - தொண்டமண்டல சதகம்: வழிபடு கடவுள் வணக்கப் பாட்டுரை - INTRODUCTION

The Thondamandala Sathakam opens, as Tamil books do, with a verse to God. It asks the blessing of the Kumaras so that the poet may sing the riches of the Thondai country and of its farming people, the Vellalar.

Vallalar's commentary unfolds the verse phrase by phrase. Most of it explains why the poem compares that community to the rain-cloud, which gives without asking anything back. He was writing as the commentator of another man's poem, in 1855, within its conventions.

His later teaching set every such division aside. In the Arutperunjothi Agaval he praises the Grace Light that "taught from the very beginning that caste, religion, and denomination are false." The commentary is translated here as he wrote it, as a record of his path.

THE INVOCATION OF THE THONDAMANDALA SATHAKAM - VAZHIBADU KADAVUL VANAKKAP PATTU URAI -

தொண்டமண்டல சதகம்: வழிபடு கடவுள் வணக்கப் பாட்டுரை

1. COMMENTARY ON THE INVOCATION VERSE

> *2. வழிபடு கடவுள் வணக்கப் பாட்டுரை*

TRANSLATION – 2. Commentary on the verse of homage to the God one worships.

2. THE INVOCATION VERSE

> *வழிபடு கடவுள் வணக்கம்*
>
> *ஆசிரிய விருத்தம்*
>
> *கொண்டலை நிகர்க்கும் வேளாண் குடியொடு தழீஇய தொண்ட*

koṇṭalai nikarkkum vēḷāṇ kuṭiyoṭu taḻī-iya toṇṭa

> *மண்டல சதகந் தன்னை வளமையான் வகுப்ப தற்குப்*

maṇṭala catakan taṉṉai vaḷamaiyāṉ vakuppa taṟkup

> *புண்டர நுதலி ரண்டு புயமிசை யிருந்தி ரண்டு*

puṇṭara nutali raṇṭu puyamicai yirunti raṇṭu

> *குண்டல நிகரி ரண்டு குமரரை வணக்கஞ் செய்வாம்.*

kuṇṭala nikari raṇṭu kumararai vaṇakkañ ceyvām.

TRANSLATION – Homage to the God one worships.

Āciriya viruttam (verse form).

To compose in richness the Thondamandala Sathakam, / which embraces [the land] together with the Vellala community that is like the rain-cloud, / we bow in homage to the two Kumaras, who sit on the two shoulders / of the One whose brow bears the sacred mark, like a pair of earrings.

COMMENTARY – A Tamil book of this kind opens with a bow to the God the poet worships. The metre is *āciriya viruttam*.

The bow goes to the two *Kumarar*, a word meaning sons or young ones. Neither the verse nor Vallalar's commentary names them. The picture fits Siva, the One with the sacred mark on His brow, carrying His two sons, Vinayaka and Murugan, on His shoulders, where they hang like a pair of earrings. That is the likeliest reading. The text itself leaves it open.

The first line belongs to the Vellala community, the farming families of the Thondai country, compared to the rain-cloud. Everything that follows unfolds that one comparison.

3. WHAT THE VERSE SETS OUT TO SHOW

> *கொ...ம்: இச் செய்யுள் - வியனுறுமெதிரதூஉம், வீழாக்கொடையும், பயனுறூஉந்தொழிலும், பழியாப்பண்பும், வாய்மையும், அறிவும், மாஅண்பும், ஆண்மையும், தூய்மையும், பொறையும், தோற்றமும், அன்பும், உளங்கொள் இரக்கமும், ஒழுக்கமும் முதலா விளங்கு விழுக்குடி வேளாண்குடியே இத் தொண்டமண்டலத்திற் பெரும்பாலும் இறைகொளப்பட்டுத் தம் வளமையான் ஈண்டுறூஉம் மற்றைக் குடிகட்கும் இம்மண்டலத்திற்கும் வளமை தோற்றிற்று அஃது நெறிப்பானுஞ் செறிப்பானுந் தோன்ற வழிபடுகடவுட்*

> பராஅய்ப் புலப்படுத்துவ லென்று புகுந்தமை யுணர்த்துகின்ற தென்க.

TRANSLATION – *Koṇṭalai… ceyvām* (the verse "To compose in richness…"): let it be understood that this verse makes known how the poet entered upon his work. The Vellala community is the excellent community in which far-reaching foresight, unfailing giving, fruitful work, blameless character, truthfulness, knowledge, greatness, manly strength, purity, patience, dignity of bearing, love, compassion held in the heart, right conduct and the like shine.

This community, settled for the most part in this Thondai country, has by its own abundance brought prosperity to the other communities who live here and to this land itself. The poet entered upon the work saying, "Having praised the God I worship, I will make this known, so that it appears both in the plain course of the words and in their compressed sense."

COMMENTARY – Fourteen qualities, counted out one by one, before a single word of the verse is explained. Among them stand unfailing giving and *uḷaṅkoḷ irakkam*, compassion held in the heart.

The claim reaches past one community. The Vellala families prosper, and that prosperity feeds the other communities and the land itself. This, as Vallalar reads him, is what the poet set out to show.

4. THE OPEN WORD AND THE HINT

> எங்ஙனமெனின், "கொண்டலை நிகர்க்கும் வேளாண் குடியொடு தழீஇய தொண்டமண்டல சதகந்தன்னை வளமையான் வகுப்பதற்குக் குமரரை வணங்குவாம்" என்றது உய்த்துணர்க வென்க. இஃது வற்புறுத்தற்கு வேளாண்குடியை அளவை முகத்தான் வெளிப்படையின் விளங்கவைத்து மற்றைக்குடிகளை வேற்றுரு பொடுவிற் பராமுகத்தாற்

> குறிப்பின்கட் சார்த்தி வைத்ததே யமையுமென்க. விளங்கு விழுக்குடி வேளாண்குடி யென்றதனாலன்றே அங்கையிற்கனிபோன்றிங்ஙனம்பெற்றாம்.

TRANSLATION – How so? Let the words "To compose in richness the Thondamandala Sathakam, which embraces [the land] together with the Vellala community that is like the rain-cloud, we bow to the Kumaras" be understood by inference. To press this home, it is enough that the poet set the Vellala community in plain light, openly, by way of proof (*aḷavai*), and attached the other communities by implication, indirectly, through the case ending *-oṭu* ("together with").

Was it not because we called it "the excellent community in which [these qualities] shine" that we have grasped this here as plainly as a fruit in the palm of the hand?

COMMENTARY – Look at the small ending *-oṭu* in the first line of the verse. It means "together with". The poem names the Vellala community outright, and the *-oṭu* quietly brings in everyone else who lives in the land.

The fruit in the palm of the hand is an old Tamil image for something plain to see.

5. FIRST READING: LIKE THE RAIN-CLOUD

> அஃதீண்டு எற்றாற் பெறுதுமெனின், கொண்டலை நிகர்க்கும் வேளாண்குடி என்றதனாற் பெறுது மென்க. எங்ஙன மெனின், கொண்டலை - பருவப்புயலை, நிகர்க்கும் - ஒக்கும், வேளாண்குடி - வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் எனவே: வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் கைம்மாறு கனவினுங் கருதலின்றி வரையாது வழங்கும் வள்ளற்றன்மை யுடையாரென்றும்; எவ்வாற்றான் உயர்ந்தோர்கட்குந் தம்மையன்றி உலகியல் நடத்தப்படாச் சிறப்புடைக் கருவியாந் தன்மை யுடைய ரென்றும்; இங்ஙனம் வையகத்தார்க் கன்றி வானகத்தார்க்குங் குன்றா நன்றி குயிற்றுநரென்றும்; தம்மானே யன்றித் தங்

> *கருவியானுங் கருமத்தானும் எவ்வெவ் வளாகத்து எவ்வெவ் வுயிர்கட்கும் இன்பந் தரூஉம் இயலினரென்றும்; ஆன்ற கல்வி, ஊன்றுகேள்வி, சான்றவுணர்ச்சி, ஏன்ற ஒழுக்கம் முதலிய உயர்நெறிக் குன்றத் தும்பரிம்பர் பல்காற்பயிலுறும் பாங்கினரென்றும்; தொன்னெறி யரையர்க்குத் துணைவராகிப் பகைப் புல னடுங்கிய படர்ந்தெதிருறீஇ வாய்விட்டார்த்து வாள்புடை பெயர்த்து விற்புடைத்தழீஇப் பொற்பொடு பெய்யு மாண்மைய ரென்றும்; தண்ணளி யுருக்கொடு தாங்கிச் செங்கோ னிலைபெறச் செய்யுந் தலைமைய ரென்றும்; எத்திறத்தவரும் எதிர்கொடு பராஅய்ப் பற்பலதிறப்படூஉம் பரிசிற்பழிச்ச உயரிடத் தோங்கிய பெயருளரென்றும்; கடவுளாணையிற் கடவாச்செறிவும், யாவரு மதிக்கும் ஏஎருடைமையும், புலவராற் புனையும் புகழின் ஈட்டமும், களக்கறும் ஒண்மையும், விளக்குறு பசுமையும், பொய்யாமாற்றமும், போக்கறு தோற்றமும், இன்சுவை நிறைவும், எத்திற நலனும் உடையரென்றும் உவமைக் குறிப்பாற் பெறப்படுதலின் இங்ஙனமென்க. ஈண்டு வகுத்தவை கொண்டலின்கண்ணும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இஃது வகுத்ததன்றி விரிப்பிற் பெருகும்.*

TRANSLATION – If one asks, "From what do we obtain this here?", we answer: from the words "the Vellala community that is like the rain-cloud". How? *Koṇṭalai*: the seasonal rain-cloud. *Nikarkkum*: is like. *Vēḷāṇkuṭi*: those born in the Vellala community. So, by what the simile suggests, the following is obtained of those born in the Vellala community.

They have the nature of the liberal giver (*vaḷḷal*), who gives without limit and never thinks of a return, even in a dream. They have the nature of the special instrument without which worldly life cannot be carried on, even by those who are high in every way. So they render unfailing benefit to those in heaven as well as to those on earth. Through themselves, and also through their tools and their work, they are of a kind that gives joy to every living being in every region.

They are of the kind who, again and again, above and here below, keep to the heights of the mountain of the high path:

full learning, steadfast hearing of the wise (*kēḷvi*), mature understanding, fitting conduct and the like. They are men of valor who become the helpers of kings of the ancient way. They advance so that the enemy's land trembles, meet the foe face to face, roar aloud, draw the sword from their side, grip the bow at their side, and pour [their arrows] with grace.

They are leaders who, with cool grace as their very form, uphold [the realm] and make the scepter of just rule stand firm. Their names stand high in exalted places, as people of every kind come to meet them and praise them for gifts of many kinds. They possess a steadfastness that never oversteps the command of God, a beauty (*ēr*) esteemed by all, a store of praise woven by poets, a brightness free of stain, a shining freshness, a word that never fails, a bearing without flaw, a fullness of sweet taste, and every kind of good.

Since all this is obtained by what the simile suggests, so it is. Let what has been set out here be understood by inference in the rain-cloud as well. To expand this beyond what has been set out would make it long.

COMMENTARY – A monsoon cloud asks nothing back and rains on every field. Vallalar draws each quality of the Vellala community from that picture, beginning with giving without limit and without a thought of return.

Then he turns the list round and asks the reader to find the same qualities in the cloud. The cloud too keeps its word when the rain comes, and its water is sweet. Some words hold both sides at once. *Ēr* means beauty, and it also means the plough.

6. SECOND READING: LIKE INDRA

> *இனி, கொண்டலை நிகர்க்கும் வேளாண்குடி என்பதற்குக் கொண்டல் - கொண்டலை நடாத்தும், ஐ - தலைவனாகிய இந்திரனை, நிகர்க்கும் - ஒத்த, வேளாண்குடி -*

> வேளாண்குடிப்பிறப்பினர் எனினுமமையும். இங்ஙனம்
> பெறுங்கால், வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் தமது
> நல்லொழுக்கம் என்னும் ஆணையாற் கொண்டலை
> ஆங்காங்குப் பெய்வித்து நடத்தலும், ஐவகைத் திணையினும்
> உய்வகைத் திணையாய மருதத்திணையை வளம்படுத்துக்
> காத்தலும், வேளாண் வேள்விக்கு வேந்தராதலும்,
> வீழாதுதரூஉம் வேளாண்மைக்குரிய கருவியை
> யுடையராதலும், யாவரானும் விரும்பப்படூஉம்
> இயற்கையராதலுங் கொள்க. ஈண்டு வகுத்தவை
> இந்திரன்மாட்டும் உய்த்துணர்க. இஃதும் விரிப்பிற் பெருகும்.

TRANSLATION – Again, for "the Vellala community that is like *koṇṭalai*", one may also read: *koṇṭal*, the one who drives the clouds; *ai*, Indra, who is the lord; *nikarkkum*, who is like; *vēḷāṇkuṭi*, those born in the Vellala community.

Taken this way, understand the following of those born in the Vellala community. By the command that is their good conduct, they make the clouds rain here and there and drive them. They enrich and guard the *marutam* tract (the land of paddy fields), which among the five kinds of land is the kind by which life is sustained. They are kings to the sacrifice of farming. They possess the instruments proper to farming, which give without fail. They are of a nature desired by all.

Let what has been set out here be understood by inference in Indra as well. To expand this too would make it long.

COMMENTARY – Split *koṇṭalai* a second way and a new comparison appears. *Koṇṭal* becomes the one who drives the clouds, *ai* becomes "lord", and the cloud-driving lord is Indra.

In Tamil poetics Indra presides over the *marutam* country, the land of paddy fields. So the image suits a farming people. Their good conduct, Vallalar says, is the command that brings the rain.

7. THIRD READING: LIKE VISHNU

> அன்றி, கொண்டல் என்பது இலக்கணையால் காவற் கடவுளாய விண்டுவாகக் கொண்டு அக்கடவுளை ஒத்த வேளாண்குடி யெனினும் அமையும். இங்ஙனங் கொள்ளுங்கால், வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் நடுநின்று எவ்வெவ்வுயிர்க்கு நுகர்ச்சி வருவித்தலும், பகைப்புலன் முருக்கிப் பாதுகாத்தலும், திருவிற் பொலிந்த சிறப்புடைய ராதலும், இன்சுவை யமுதம் இரந்தோர்க் கீதலும், பூமகட்கு உரிமை பூண்டு நிற்றலும், சத்துவத் தனிக்குணத்தானே பயிறலும், ஊக்கமுஞ் செவ்வியும் உடையராதலுங் கொள்க. ஈண்டு வகுத்தவை விண்டுவின் மாட்டும் உய்த்துணர்க. இஃதும் விரிப்பிற் பெருகும்.

TRANSLATION – Or else, one may take *koṇṭal* by *ilakkaṇai* (secondary sense) as Vishnu, the God of protection, and read: the Vellala community that is like that God.

Taken this way, understand the following of those born in the Vellala community. Standing impartially in the middle, they bring every living being what it enjoys. They crush the enemy's land and protect. They have the distinction of shining with *tiru* (prosperity). They give sweet-tasting nectar to those who ask. They stand as the rightful lords of the Lady of the Flower (Lakshmi). They live by the one quality of *sattva* (goodness) alone. They have zeal and grace.

Let what has been set out here be understood by inference in Vishnu as well. To expand this too would make it long.

COMMENTARY – Tamil poets often call Vishnu cloud-colored. That link lets the word for cloud stand for him by *ilakkaṇai*, a secondary sense.

Vishnu is the protector, so the Vellala families are read as standing in the middle of life, feeding every creature and guarding it. *Pūmakaḷ*, the Lady of the Flower, is Lakshmi, goddess of wealth and Vishnu's consort. The farmers hold the wealth of the land by right.

8. THE GRAMMAR OF THE COMPARISON

கொண்டலை நிகர்க்கும் வேளாண்குடியென
விரியுவமையின்கண் உவமவுருபன்றி ஐயுருபும் விரித்தது
இங்ஙனம் விரிப்பதற்குக் குறியுணர்த்த வென்க. உவமைக்கும்
பொருட்கும் ஒரு நோக்கத்தானன்றிப் பலபட வகுத்த
தெற்றாலெனின், உவமைப் பொருள் புகழ்பொருண் மிகை
குறித்தழுக்கற்று முரணுதற் குறியா நிகர்க்குமென்னுந்
தடுமாறு உவமவுருபு விரித்தமையின் என்க. என்னை?
ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் உவமவுருபுகளை வகுத்து
முடிபுசெய்யுமிடத்து, "கடுப்பவேய்ப்ப" வென்னுஞ்
சூத்திரத்தா னிகர்ப்ப வென்பது மெய்யுவமவுருபென்று
வகுத்த வண்ணம் அவ்வுருபு ஈண்டஃதேலாது தொழில் பயன்
முதலிய வேற்றதாகலின். அஃதேல் இஃதுயாண்டும்
வரைதலின்றோ வெனின் "தடுமா றுருபுக டாம்வரை யின்றே"
யென்பவாகலின் விரும்புமிடத் தின்றென்க. அன்றி
இஃதழுக்கற்று முரணுதற் பெயர்ச்சிக்கட் போந்த வெச்சம்
போறலின் அங்ஙனங் குறிக்க வைத்த தெனினு
மமையுமென்க. இவ்வுவமை நோக்கைச் "சுட்டிக்கூறா"
வென்னுஞ் சூத்திர நோக்கத்தானுங் காண்க. உவமையும்
பொருளு மொத்தல் வேண்டு மென்றவாறு ஒத்த வண்ணம்
உய்த்துணர்க. அன்றி உவமப்போலி மறுக்கப்படா வாகலின்
ஈண்டு அவற்றுள்ளும் ஏற்பன விருப்பினும் இழுக்கின் றென்க.
இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

TRANSLATION – In the expanded simile (*viri uvamai*, a simile whose marker is stated) "the Vellala community that is like *koṇṭalai*", the poet stated the accusative ending *-ai* as well as the simile marker. Let it be understood that he did this to give the sign for expanding the sense in the ways shown above.

If one asks why the standard of comparison and the thing compared are set out in many ways and not in one sense alone, we answer: because the poet stated *nikarkkum*, a shifting (*taṭumāṟu*) simile marker, as the sign of a faultless

contrast, marking that the thing praised exceeds the standard it is compared with.

How so? When the teacher Tholkappiyar set out and settled the simile markers, he assigned *nikarppa*, by the sutra "*kaṭuppa vēyppa*", to the simile of form (*mey uvamam*). Here that marker does not take that sense. It belongs to others, such as action and result.

If so, is this without any limit anywhere? Since it is said, "Shifting markers have no limit," there is no limit where it is wanted. Or one may also say that it was set to signal this because it resembles the remainder (*eccam*) found in a faultless shift into contrast.

See this view of the simile also through the sense of the sutra "*cuṭṭik kūṟā*". Understand by inference how they agree, in keeping with the rule that the simile and the thing compared must agree. Further, since implied similes (*uvamappōli*) are not rejected, there is no fault even if there are suitable ones among them here. To expand this further would make it long.

COMMENTARY – Three small points of grammar carry the whole reading.

The poet wrote the object ending *-ai* on *koṇṭal*. That ending is what made the split into *koṇṭal* + *ai*, the cloud-driving lord, possible.

Then there is *nikar*, "to be like". The Tholkappiyam, the oldest Tamil grammar, lists eight markers of the simile of form, *nikarppa* among them (Porul, Uvamaiyiyal 15). Here the likeness lies in what the cloud does and what it yields. Uvamaiyiyal 35 lets such markers shift, and the shift tells the reader that the thing praised outdoes the cloud it is compared to.

Last, Uvamaiyiyal 7 says that when a simile does not name the shared quality, the reader sets the two side by side and

takes what matches. That is exactly what Vallalar did with his long lists.

9. THE WORD KONDAL

> கொண்ட லென்பது விரவு மிகையொலிக் காப்பிய வழக்குத் தொடரியற் பால்பகாவஃறிணைப் பல்பொருள்குறித்த வொரு பெயர்த்திரிசொல். ஈண்டுச் சிறப்புய ருரிமைக்கருவி அவயவப் பொதுநிலைப் பூதப்பொருட்டாகிய மேகத்தை யுணர்த்திற்று.

TRANSLATION – *Koṇṭal* is a noun of the *tiricol* class (literary word). It is of mixed use (*viravu*), with heightened sound (*mikaiyoli*), in the usage of poetry (*kāppiya vaḻakku*), compound in character (*toṭariyal*), of the non-rational class and not divided by number (*pāl pakā aṟiṇai*), a single word that denotes many things.

Here it signified the cloud, an elemental thing (*pūtapporuḷ*), a special, high and proper instrument, common in state to all its parts (*avayavap potunilai*).

COMMENTARY – A grammarian's full label. What matters for the reader is the end of it. *Koṇṭal* has several meanings, the east wind among them, and here it means the cloud.

10. THE WORD VELANKUDI

> வேளாண்குடி யென்பது உயர்நிலைக் காப்பிய வழக்குச் சொன்னடைச் சிறப்பு முன்னிலைக் காரணம் பின்னிலை யிடுகுறிச் சாதிக்கூற்றுத் தொடர்நிலை கருத்துப் பொருட்புறத் துயர்திணைக் காட்சிப் பொருட் பன்மைத் தோற்றத் தன்மொழித் தொகைச் சொற்றொடர். இதனை வேளாண்மைக்குரிய குடிப்பிறப்பினரென்று விரித்துக்கொள்க. வேளாண்மை நன்றி ஈகை வேளாண்டொழின்மை முதலிய பல்பொருள் குறித்த வொருசொல். அஃது வேளாண் டொழி லுடைமையா னன்றி ஈகை முதலிய நற்செய்கை யுடைமைக்கு முரியவோர் குடிப்பண்பாயிற்று. குடியென்பது குலம் ஊர்

முதலிய குறித்தவோர்சொல். அஃதீண்டு குலத்தின் மேனின்றது. அன்றி மருதத்திணையு ரென்பது மொன்று. வேளாண்டொழில் என்பதில் வேள் என்பது நன்னிலம், ஆண் என்பது உரிமைத்தலைமை, தொழில் என்பது முயன்றுமுடித்தல். இதனால் நன்னிலந் திருத்திச் செந்நெறி பொங்கப் பைங்கூழ் விளைக்குமுரிமைத் தலைமைத் தொழில் என்பது பெறப்பட்டது. அல்லதூஉம் வேள் என்பது விரும்பப்படுகை, ஆண்டொழில் - ஆண்மைத் தொழில். இதனால் அரையரால் விரும்பப்படூஉம் மந்திரித்தலைமை சேனைத் தலைமை யென்னும் ஆண்மைத் தொழிலுடையோ ரென்பதூஉம் அமையுமென்க. இதனையுடைய குடிப்பிறப்பினர் வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் வேளாளரென்க. இவ்வேளாண்குடிப்பிறப்பினர் ஈகை முதலிய நற்செய்கைகளின் மிக்கா ரென்பதற்கு வேறு கூறவேண்டுவதின்று. இவர் குடிப்பெயரே தக்க சான்றென்க. அன்றி அந்தணர் அரையர் வணிகர் முதலியோர் தத்தமக்குரிய ஒழுக்கங்களை நடத்தற்கு வேளாண்குடிப் பிறப்பினரது உதவி முற்றும் வேண்டுதலின், இவர் நெறி பெருநெறி யென்பதற்கு மஃதே சான்றென்க. இதனைத் தொல்காப்பியத்தில் "நாற்றமு" மென்னுஞ் சூத்திரத்துள் "வேளாண் பெருநெறி" யென்றதனாற் காண்க. அன்றி யிவர்க் கித்தொழிலுரிமைச் சிறப்பென்பதூஉம் இவரது மேம்பாட்டுத் தன்மையையு மரபியலிற் காண்க. இதனை விரிக்கிற் பெருகும்.

TRANSLATION – *Vēḷāṇkuṭi* is a compound phrase (*tokaic coṟṟoṭar*) of this kind: of high literary usage; distinguished in its manner of wording; a causal name in its first member and a conventional name (*iṭukuṟi*) in its second; a class-name (*cātikkūṟṟu*); a compound; outside the conceptual kind of thing (*karuttup poruḷ*); of the rational class (*uyartiṇai*); a visible thing (*kāṭcip poruḷ*); plural in appearance; a compound whose sense rests in its own words (*taṉmoḻit tokai*). Expand it as "those born in the families to whom *vēḷāṇmai* belongs".

Vēḷāṇmai is one word that denotes many things: kindness (*naṉṟi*), giving (*īkai*), the work of farming and others. It

became a trait of the family, belonging to them through their work of farming and also through their good deeds such as giving. *Kuṭi* is one word that denotes lineage (*kulam*), town (*ūr*) and the like. Here it stands for lineage. Another reading is "a town of the *marutam* tract".

In *vēḷāṇṭoḻil* (the Vellala's work), *vēḷ* means good land, *āṇ* means rightful headship, and *toḻil* means accomplishing by effort. From this we obtain: the work of rightful headship that improves good land and raises the green crop, so that the right way flourishes. Or again, *vēḷ* means being desired, and *āṇṭoḻil* means the work of manly strength. From this it also fits to say that they are men of the manly work desired by kings, the headship of ministers and the headship of armies.

Let those born in the families that possess this be known as those born in the Vellala community, the Vellalar. That those born in this Vellala community excel in good deeds such as giving needs no further words. Their family name itself is fit evidence.

Again, Brahmins (*antaṇar*), kings, merchants and others need the help of those born in the Vellala community wholly, to carry out the conduct proper to each. That same fact is the evidence that their way is the great way. See this in the Tholkappiyam, in the sutra "*nāṟṟamum*", from its words "*vēḷāṇ peruneṟi*" (the great way of the Vellala). Further, see in the Marabiyal both that this occupation is their special right and that their nature is eminent. To expand this would make it long.

COMMENTARY – *Vēḷāṇmai* carries two senses, and Vallalar keeps them together: farming, and generous giving. A family name built on that word, he argues, is its own proof.

He gives two ways to break up *vēḷāṇṭoḻil*. One reads good land, rightful headship and work done with effort, the

farmer's labor. The other reads the strength kings look for in their ministers and the commanders of their armies.

His evidence for the great way is practical. Brahmins, kings and merchants each need the Vellala's help to live by their own rule of conduct.

Both Tholkappiyam references are in the Porul book. The phrase *vēḷāṇ peruneṟi* stands in Kalaviyal 23. In the Marabiyal (80 and 81) the grammar says the Vellala live by the plough, and that in the king's service they receive weapons and the garland of honor.

11. END OF THE COMMENTARY

> *வழிபடு கடவுள் வணக்கப்பாட்டுரை முற்றிற்று.*

TRANSLATION – Here ends the commentary on the verse of homage to the God one worships.

VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI - PON VANNA ANTHATHI URAI - பொன்வண்ணத் தந்தாதி 22-ம் செய்யுள் உரை -

INTRODUCTION

The Pon Vanna Anthathi is a hymn to Siva by Cheraman Perumal Nayanar, one of the poems of the Eleventh Thirumurai. Its twenty-second verse is a love poem in the old manner. A friend who has already known the bliss of Siva within speaks to the heroine, who longs to see Him outwardly as well.

Vallalar reads it word by word as the soul's experience of God. The soul bows at His feet, the light of true knowledge enters it, and God says: from today, this is your way. One manuscript copy heads it as the commentary of "Thiruvarutprakasa Vallalar", and a later editor printed it from such a copy.

VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI - PON VANNA ANTHATHI URAI - பொன்வண்ணத் தந்தாதி 22-ம் செய்யுள் உரை

1. COMMENTARY ON VERSE 22 OF THE PON VANNA ANTHATHI

> *1. பொன்வண்ணத் தந்தாதி 22-ம் செய்யுள் உரை*

TRANSLATION – Commentary on Verse 22 of the Pon Vanna Anthathi.

2. THIRU CHITRAMBALAM

> *திருச்சிற்றம்பலம்*

TRANSLATION – Thiru Chitrambalam.

3. THE METRE

> *கட்டளைக் கலித்துறை*

TRANSLATION – *Kaṭṭaḷaik kalitturai* (a four-line metre).

4. THE VERSE

> *வேதியன் பாதம் பணிந்தேன் பணிந்துமெய்ஞ்*
> *ஞானமென்னுஞ்*
>
> *vētiyaṉ pātam paṇintēṉ paṇintumeyñ ñāṉameṉṉuñ*
>
> *சோதியென் பாலுற வுற்றுநின் றேற்கின்று தொட்டிதுவே*
>
> *cōtiyeṉ pāluṟa vuṟṟuniṉ ṟēṟkiṉṟu toṭṭituvē*

நீதியென் றான்செல்வ மாவதென் றேன்மே னினைப்புவண்டா

nītiyeṉ ṟāṉcelva māvateṉ ṟēṉmē ṉiṉaippuvaṇṭā

ரோதிநின் போல்வகைத் தேயிரு பாலு மொழித்ததுவே.

rōtiniṉ pōlvakait tēyiru pālu moḻittatuvē.

TRANSLATION – I bowed at the feet of the Vedic One. Having bowed, / the Light called true knowledge came to my side, and I stood in it. To me so standing, "From today, this / is the law," He said. "This is the wealth," I said. After that my thought, O you whose tresses / are swarmed by bees, became like yours, and left both sides.

COMMENTARY – The poem is by Cheraman Perumal Nayanar and sits in the Eleventh Thirumurai. On the surface it is a love poem: a friend speaks to a young woman in love.

The key word is *pāl*, which means both "side" and "gender". Vallalar builds his whole reading on it.

5. COMMENTARY

உரை

TRANSLATION – Commentary.

6. THE WORDS EXPLAINED

வேதியன் - சத்தார்த்த லக்ஷியனாகிய இறைவனது

பாதம் - திருவடிகளை

பணிந்தேன் - வணங்கினேன்

பணிந்து - பணிந்து (திருவருட் சமுகத்தில் நின்ற யான் அவனால் கடைக்கணிக்கப் பெற்றதனால்)

மெய்ஞ்ஞான மென்னுஞ் சோதி - மெய்யறி வென்னும் இயற்கை விளக்கமாகிய அவ் விறைவனது ஆண்பால் வடிவம் (சோதி என்பது சோதிப்பாலெனக் கொளற்பாலது.)

என்பாலுற - ஆன்ம சத்தி விளக்கமாகிய எனது பெண்பாலிற் கலக்க

உற்று நின்றேன் - ஐக்கியானுபவம் பெற்று நின்றேன்

(நின்றேற்)கு - அங்ஙனம் நின்ற என்னை இறைவன் மீட்டுங் கடைக்கணித்து

இன்று தொட்டு - இது பொழுது தொடங்கி

இதுவே - இவ்வனுபவ ஒழுக்கமே

நீதி யென்றான் - நீ அனுபவிக்கின்ற ஒழுக்கமாகுக என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினன் (யானும்)

செல்வமாவ தென்றேன் - அடைதற்குரிய திருவருட்செல்வம் இங்ஙன மாவதென்று அங்ஙனமே நின்றனன்

மேல் - அதன் பின்னர்

நினைப்பு - இருவகைப் பாலினுங் கவர்பட நின்ற எனது நினைவு

வண்டாரோதி - வண்டு மொய்க்கின்ற இயற்கை மணம் வீசும் அளகத்தை உடையாய்

நின்போல் வகைத்து ஏ - இறைவனது அனுபவ விருப்பம் பற்றி வந்த தாபவிசேடத்தாற் பெண்பாற்குரிய நாணத்தை விடுத்துப் பலருங் கேட்கத் "தூது செல்லுதி" என்று என்னை வருந்தி ஏவுதலால் ஊக்க முதலியவுடைய ஆண்பாற்றன்மை அவையின்றிய நின் பெண்பாற் றன்மையிற் கலக்கப்பட்டு இருபாலும் ஒழித்து நின்ற நின் வண்ணம் போன்றதாய்

இருபாலும் - ஆண்பால் பெண்பால் என்னும் இரு பாலினிடத்துஞ் செல்லுகை

ஒழித்தது ஏ - நீங்கிற்று.

TRANSLATION – *Vētiyaṉ* (the Vedic One): of God, the One whom the meaning of *sat*, Truth, points to.

Pātam: the sacred feet.

Paṇintēṉ: I bowed in worship.

Paṇintu: having bowed (for I, standing in the presence of His grace, had received His gracious glance).

Meyññāṉam eṉṉum cōti (the Light called true knowledge): the masculine form of that God, which is the natural light called true knowing. (*Cōti* here is to be taken as *cōtippāl*, the Light as one "side".)

Eṉ pāl uṟa (to come to my side): to mingle with my feminine side, which is the light of the soul's power.

Uṟṟu niṉṟēṉ: I stood, having gained the experience of union.

(Niṉṟēṟ)ku (to me who stood): God, glancing in grace once more on me who stood so,

Iṉṟu toṭṭu: from this moment on,

Ituvē: this very conduct of experience

Nīti eṉṟāṉ ("is the law," He said): He spoke with His sacred mouth: "Let this be the conduct you live by." (And I,)

Celvam āvatu eṉṟēṉ ("this is the wealth," I said): declaring that this is what the wealth of grace, the one thing worth attaining, is, I stood just so.

Mēl: after that,

Niṉaippu: my thought, which had stood drawn two ways, towards both sides.

Vaṇṭār ōti: O you whose tresses, with their own natural fragrance, are swarmed by bees,

Niṉ pōl vakaittu ē (became like yours): like your state. In the burning longing for the experience of God, you set aside the modesty proper to the feminine and pleaded with me, in the hearing of many, "Go as my messenger." So the masculine quality, which has zeal and the like, was mingled into your feminine quality, which lacks them, and you stood with both sides gone. My thought became like that state of yours:

Irupālum (both sides): its going towards either of the two, masculine and feminine,

Oḻittatu ē: ceased.

COMMENTARY – God is the Light of true knowledge, the masculine side. The soul's own power is the feminine side. When the Light enters the soul, the two meet and the soul stands in union, *aikkiyāṉupavam*.

Then God speaks: from today this is your way of life. The soul answers that this is the only wealth worth having. What began as a moment of experience becomes a conduct, lived every day.

The last lines turn to the heroine. Her longing for God made her drop her modesty and send a messenger in front of everyone. In her the two sides had already mixed, and the friend says her own thought has now reached the same place, beyond both.

7. THE FRIEND'S COUNSEL

> *ஆகலில் நீயும் புறத்தே என்னை யொப்பாயாக.*

TRANSLATION – Therefore you too, outwardly, become like me.

COMMENTARY – The friend has the experience within. She asks the heroine to let it show in her outward life as well.

8. WHO SPEAKS TO WHOM

> இது சிவானந்தத்தை அகத்தே அனுபவித்த தோழி
> புறத்தனுபவம் விரும்பிய தலைவியை அறிவுறுத்தியது.

TRANSLATION – This is the friend, who has enjoyed the bliss of Siva within, counselling the heroine, who longed to enjoy it outwardly.

COMMENTARY – Tamil love poetry has fixed roles, among them the heroine, the hero and the friend who carries messages. Vallalar keeps the roles and gives them a second meaning. The friend is a soul that already knows *civāṉantam*, the bliss of Siva, inside. The heroine is a soul that wants that bliss to reach the outer life too.

A KURAL OF VEDANTA DESIKAR - VEDANTA DESIKAR KURAL URAI - வேதாந்த தேசிகர் குறட்பா ஒன்றன் உரை - INTRODUCTION

A follower of the Vaishnava teacher Vedanta Desikar is said to have brought Vallalar a two-line verse built on numbers: three, one three, two threes, three fours. Vallalar answered with four readings. For the Puranic Vaishnava it is Vishnu on Garuda with his consort and his devotees. For the Advaita teacher it is the three bodies and the principles of each. For the Sivadvaita school the numbers add up to twenty-one and lead to seven principles, from time to knowledge. For the Visishtadvaita school it is the soul, matter, and the soul joined to matter, with their qualities.

He takes no side. Each reading ends the same way: when these things are seen clearly, sorrow ends.

A KURAL OF VEDANTA DESIKAR - VEDANTA DESIKAR KURAL URAI - வேதாந்த தேசிகர் குறட்பா ஒன்றன் உரை

1. COMMENTARY ON A KURAL OF VEDANTA DESIKAR

> *2. வேதாந்த தேசிகர் குறட்பா ஒன்றன் உரை*

TRANSLATION – Commentary on a kural verse of Vedanta Desikar.

2. THE VERSE

> *குறட்பா*
>
> *மூன்றி லொருமூன்று மூவிரண்டு முந்நான்குந்*
>
> *mūṉṟi lorumūṉṟu mūviraṇṭu munnāṉkun*
>
> *தோன்றத் தொலையுந் துயர்.*
>
> *tōṉṟat tolaiyun tuyar.*

TRANSLATION – Kural verse.

The three, the one three, the three twos and the three fours: / when these appear, sorrow ends.

COMMENTARY – A *kural* is a couplet of seven feet, the metre of the Thirukkural. Vedanta Desikar, a great teacher of the Vaishnava tradition, built this one as a riddle of numbers: 3, 3, 6, 12.

Vallalar reads it four ways. Each school finds its own truth in the same numbers, and each reading ends where the verse ends, with sorrow gone.

3. COMMENTARY

> உரை

TRANSLATION – Commentary.

4. FIRST READING: THE PURANIC VAISHNAVA VIEW

> *(1. பௌராணிக மத சித்தாந்தம்)*
>
> *மூன்றில் - பறவையில், கருடனில்.*
>
> *ஒரு மூன்று - திரிமூர்த்தி சொரூபராகிய எம்பெருமான், விண்டு.*
>
> *மூவிரண்டு - 6: ஷட்குணம், ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணராய் - கன்னி, திருமகளென்னும் பிராட்டியாரோடு.*
>
> *முந்நான்கு - 12, துவாதச அடியார்களாகிய ஆழ்வாராதிகள் சூழ.*
>
> *(முன்னான்கு) - 5, ஸ்ரீமத் பஞ்சாயுதபாணியாக.*
>
> *தோன்ற - சேவை சாதிக்க.*
>
> *தொலையுந் துயர் - துன்பம் நீங்கும்.*
>
> *இதன் கருத்து - பறவை யென்னும் கருடாழ்வான் மீது, திரிமூர்த்தி சொரூபராகிய எம்பெருமான், ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணராய்த் திருமகளென்னும் பிராட்டியாரோடு, துவாதச அடியார்களாகிய ஆழ்வாராதிகள் சூழ ஸ்ரீமத் பஞ்சாயுதபாணியாக, எழுந்தருளி கல்யாண குணத்துடன் சேவை சாதிக்க, நமது துன்பங்கள் தொலையும்.*

TRANSLATION – (1. The doctrine of the Puranic faith)

Mūṉṟil (in the three): on the bird, on Garuda.

Oru mūṉṟu (the one three): our Lord Vishnu, whose form is the three gods in one.

Mūviraṇṭu (three twos): 6, the six qualities; perfect in those six qualities; Kanni: with the divine consort called Thirumagal.

Munnāṉku (three fours): 12; surrounded by the twelve devotees, the Alvars and the others.

(*Muṉṉāṉku*): 5; bearing the five sacred weapons.

Tōṉṟa (when these appear): when He grants His sacred sight.

Tolaiyun tuyar (sorrow ends): suffering is removed.

Its meaning: when our Lord, whose form is the three gods in one, perfect in the six qualities, comes on Garuda, called the bird, with the divine consort called Thirumagal, surrounded by the twelve devotees, the Alvars and the others, bearing the five sacred weapons, and grants His sacred sight with His auspicious qualities, our sorrows end.

COMMENTARY – Every Vaishnava temple holds this picture. Vishnu rides his eagle Garuda, with Lakshmi beside him, the twelve Alvar saints around him, the five weapons in his hands.

The numbers become the vision. Three is Garuda, the one three is Vishnu as the three gods in one, six is his six perfections, twelve is the Alvars. Vallalar also gives the five weapons, from a second way of dividing the word.

Kanni is the sixth sign of the zodiac, the Virgin. So the number six also brings in the Goddess Thirumagal (Lakshmi).

5. SECOND READING: ADVAITA

அன்றி

(2. அத்துவைதம்)

மூன்றில் - காரணம் சூக்குமம் தூலம் என்கின்ற மூன்று தேகத்தினுள் காரண தேகத்தில்.

ஒரு மூன்று - ஷே தேகத்திற்குரிய மூன்று தத்துவங்களின் சொரூப ரூப சுபாவங்களும்.

மூவிரண்டு - சூக்குமதேகத்திற்குரிய ஆறு தத்துவங்களின் சொரூப ரூப சுபாவங்களும்.

முந்நான்கு - ஸ்தூலதேகத்திற்குரிய பன்னிரண்டு தத்துவங்களின் சொரூப ரூப சுபாவங்களும்.

தோன்ற - ஐயந் திரிபு மயக்க மின்றித் தோன்ற - அத்தருணத்தே.

துயர் - பிறவித் துன்பம்.

தொலையும் - நீங்கும்.

TRANSLATION – Or else:

(2. Advaita)

Mūṉṟil (in the three): of the three bodies, causal, subtle and gross, in the causal body.

Oru mūṉṟu (the one three): the essence, form and nature of the three principles that belong to that body.

Mūviraṇṭu (three twos): the essence, form and nature of the six principles that belong to the subtle body.

Munnāṉku (three fours): the essence, form and nature of the twelve principles that belong to the gross body.

Tōṉṟa (when these appear): when they appear free of doubt, error and confusion; at that moment,

Tuyar (sorrow): the sorrow of birth

Tolaiyum (ends): is removed.

COMMENTARY – For the Advaita school the riddle is a map of the self. A person has three bodies, causal, subtle and gross, made of 3, 6 and 12 *tattvas*, principles. When each is seen clearly for what it is, with no doubt left, the sorrow of being born again ends.

6. THIRD READING: SIVADVAITA

> அன்றி
>
> *(3. சிவாத்துவைதம்)*
>
> ஒருமூன்று மூவிரண்டு முந்நான்கு - *3, 6, 12:*
> இருபத்தொன்றினை.
>
> மூன்றில் - மூன்றில் கொடுக்க வந்த தொகையாகிய *7, காலம், நியதி, கலை, புருடன், மாயை, ராகம், வித்தை* யென்னும் ஏழு தத்துவங்களின் சொரூப ரூப சுபாவங்களும்.
>
> தோன்ற - சந்தேகம் விபரீதம் அஞ்ஞானம் அறத் தோன்ற.
>
> தொலையுந் துயர் - துயர் தொலையும்.

TRANSLATION – Or else:

(3. Sivadvaita)

Oru mūṉṟu mūviraṇṭu munnāṉku (the one three, three twos, three fours): 3, 6, 12, that is, twenty-one.

Mūṉṟil (in the three): the sum that comes when this is given out in three, 7: the essence, form and nature of the seven principles called time (*kālam*), order (*niyati*), limited action

(*kalai*), the person (*puruṭaṉ*), illusion (*māyai*), attachment (*rākam*) and limited knowledge (*vittai*).

Tōṉṟa (when these appear): when they appear with doubt, error and ignorance wholly gone,

Tolaiyun tuyar (sorrow ends): sorrow ends.

COMMENTARY – Here the numbers are added and divided: 3 + 6 + 12 = 21, and 21 shared out in three gives 7. The seven are the principles that, in Saiva teaching, clothe the soul and limit its knowing and doing. Seen clearly, they lose their hold.

7. FOURTH READING: VISISHTADVAITA

அன்றி

(4. விசிஷ்டாத்துவைதம்)

மூன்றில் - சித்து அசித்து சிதசித்து என்கின்ற தத்துவத் திரயங்களில்.

ஒரு மூன்று - சித்தினிடத்து இச்சை அறிவு தொழில் என்கின்ற மூன்று குணங்களும்.

மூவிரண்டு - அசித்தினிடத்து மயக்கமின்மை, திரிபின்மை, ஐயமின்மை, விசித்திரமின்மை, அசுத்தமின்மை, விகாரமின்மை என்கின்ற ஆறு குணங்களும்.

முந்நான்கு - சிதசித்தினிடத்து அறிவு, கருணை, அன்பு, வாய்மை, நிராசை, தூய்மை, நிறைவு, ஒழுக்கம், பொறை, செப்பம், சால்பு, மறதியின்மை என்கின்ற பன்னிரண்டு குணங்களும்.

(ஆகக்கூடி சித்து அசித்து சிதசித்து என்னும் மூன்றின் குணங்களாகிய இருபத்தொன்றின் சொரூப ரூப சுபாவங்கள் ஐயந் திரிபு மயக்க மின்றி)

தோன்ற - விளங்க.

துயர் தொலையும் - துன்பமாகிய சகல கேவலங்கள் நீங்கும். சுத்த னாவோம்.

TRANSLATION – Or else:

(4. Visishtadvaita)

Mūṉṟil (in the three): in the three principles called the conscious (*cittu*), the non-conscious (*acittu*), and the conscious joined to the non-conscious (*citacittu*).

Oru mūṉṟu (the one three): the three qualities in the conscious: will, knowledge and action.

Mūviraṇṭu (three twos): the six qualities in the non-conscious: freedom from confusion, from error, from doubt, from diversity, from impurity and from change.

Munnāṉku (three fours): the twelve qualities in the conscious joined to the non-conscious: knowledge, compassion, love, truthfulness, freedom from desire, purity, fullness, right conduct, patience, uprightness, nobility and freedom from forgetting.

(In all, the essence, form and nature of the twenty-one qualities of the three, the conscious, the non-conscious and the conscious joined to the non-conscious, free of doubt, error and confusion,)

Tōṉṟa (when these appear): when they shine clear,

Tuyar tolaiyum (sorrow ends): the states of *sakala* and *kēvala*, which are suffering, are removed. We become *suddha*, pure.

COMMENTARY – The last reading counts qualities instead of bodies: 3 in the conscious, 6 in the non-conscious, 12 in the two joined. The twelve include compassion and love.

The ending uses Saiva words. *Kēvala* is the soul's state of darkness, bound and unaware. *Sakala* is its state embodied and entangled in the world. When the twenty-one qualities shine clear, both end, and the soul stands *suddha*, pure.

GLOSSARY

Advaita *(அத்துவைதம்)*: non-dualism: the self and Brahman are one.

aikārak kuṟukkam *(ஐகாரக் குறுக்கம்)*: the shortened *ai*, the vowel *ai* said with less than its full length.

aikkiyāṇupavam *(ஐக்கியானுபவம்)*: the experience of union with God.

akappāṭṭu, puṟappāṭṭu *(அகப்பாட்டு, புறப்பாட்டு)*: the inner side of a name (how it is formed) and its outer side (what it means).

ākupeyar *(ஆகுபெயர்)*: metonym, a word that names something closely tied to its first meaning.

alaku *(அலகு)*: unit of sound-measure in prosody; *kuṟṟalaku* short unit, *oṟṟalaku* consonant unit.

aḻivaḻakku *(அழிவழக்கு)*: a corrupt usage.

Alvars *(ஆழ்வார்)*: the twelve Tamil poet-saints of the Vaishnava tradition.

asiriya viruttam *(ஆசிரிய விருத்தம்)*: a Tamil verse form of four long lines.

Athondaiyan *(ஆதொண்டையன்)*: the lengthened form he rejects.

Athondan *(ஆதொண்டன்)*: the prince of the Solar line who ruled the land; named from the āthoṇṭai creeper.

āthoṇṭai *(ஆதொண்டை)*: a creeper; the prince was laid on its leaves (or wore a garland of them).

avayavi *(அவயவி)*: the whole of which something is a part.

canti *(சந்தி)*: sandhi, the joining of words.

cāriyai *(சாரியை)*: increment, a linking syllable such as *am*.

cātik kūṟṟup peyar *(சாதிக் கூற்றுப் பெயர்)*: in grammar, a name for a kind or genus (not caste).

catikkurru *(சாதிக்கூற்று)*: in grammar, a class-name (a name for a kind).

cennilait toṭar *(செந்நிலைத் தொடர்)*: a phrase in its natural order.

ceyporuḷ *(செய்பொருள்)*: the object of an action.

ceyyuḷ vaḻakku *(செய்யுள் வழக்கு)*: poetic usage.

chakravarti *(சக்ரவர்த்தி)*: emperor; a title given after the personal name.

cittu, acittu *(சித்து, அசித்து)*: the conscious and the non-conscious.

civāṉantam *(சிவானந்தம்)*: the bliss of Siva.

cōti *(சோதி)*: light; here God as the Light of true knowledge.

eccam *(எச்சம்)*: an implied remainder, something left to be supplied.

er *(ஏர்)*: beauty; also the plough.

Garuda *(கருடன்)*: the eagle who carries Vishnu.

iduguri *(இடுகுறி)*: a conventional name, given without a reason in its meaning.

ilakkaṇai *(இலக்கணை)*: secondary sense, a word standing for something linked to its first meaning.

iḻivaḻakku *(இழிவழக்கு)*: a debased usage.

iravi marapu *(இரவி மரபு)*: the line of the Sun, the Solar dynasty.

īṟu *(ஈறு)*: final letter, ending.

iṟutinilai, kaṭainilai *(இறுதிநிலை, கடைநிலை)*: ending, the last part of a word.

iṭainilai *(இடைநிலை)*: infix, the part between stem and ending.

iṭaippāṭu *(இடைப்பாடு)*: interval between syllables; elsewhere in the work, "chance" (*iṭaippāṭṭāl*, by chance).

iṭappeyar *(இடப்பெயர்)*: a place-name.

iṭukuṟippeyar *(இடுகுறிப்பெயர்)*: conventional name, given without a reason.

iyaṟcol *(இயற்சொல்)*: plain word, one of the four classes of Tamil words in the Tholkappiyam.

kalai *(கலை)*: a part or fraction of a unit of measure.

kāñci *(காஞ்சி)*: a tree that gives Kanchi its name.

kāraṇakkuṟippeyar *(காரணக்குறிப்பெயர்)*: a name that points to its reason.

karaṇam, karumam *(கரணம், கருமம்)*: instrument and object, in grammar.

kāraṇappeyar *(காரணப்பெயர்)*: a name with a reason, given for the meaning it carries.

kāraṇappeyar, kāraṇakkuṟi *(காரணப்பெயர், காரணக்குறி)*: name with a reason, given for the meaning it carries.

kaṭaikkaṇ *(கடைக்கண்)*: the corner of the eye; God's glance of grace.

kātam *(காதம்)*: an old measure of distance.

kaṭampu *(கடம்பு)*: the kadamba tree.

kaṭipukōḷ *(கடிபுகோள்)*: the method of what is barred and what is admitted.

kaṭṭaḷaik kalitturai *(கட்டளைக் கலித்துறை)*: a four-line Tamil metre with a fixed count of syllables per line.

kelvi *(கேள்வி)*: learning by hearing the wise.

kondal *(கொண்டல்)*: the rain-cloud; a word with several meanings (also the east wind).

kovvai *(கோவ்வை)*: the ivy gourd, a creeper with red fruit.

kudi *(குடி)*: lineage, family; also a town (here, lineage).

kuḻūukkōṭpeyar *(குழூஉக்கோட்பெயர்)*: a collective name, a name for a group.

Kumarar *(குமரர்)*: sons, young ones; in the verse, the two sons on the shoulders of the One with the marked brow (most likely Vinayaka and Murugan; not named in the text).

kural *(குறள்)*: a Tamil couplet of seven feet, the metre of the Thirukkural.

kuṟippu viṉaimuṟṟu *(குறிப்பு வினைமுற்று)*: a finite verb of description, without tense ("he is the one of...").

malaivu *(மலைவு)*: contradiction.

maṇḍalam *(மண்டலம்)*: realm; literally a circle, a round territory (Sanskrit word).

Marabiyal *(மரபியல்)*: the chapter on tradition and usage in the Tholkappiyam's Porul book.

marutam *(மருதம்)*: the land of paddy fields, one of the five kinds of land in Tamil poetics; Indra presides over it.

marūu *(மரூஉ)*: a corrupted popular form.

mey uvamam *(மெய்யுவமம்)*: simile of form, likeness in shape.

meyññāṉam *(மெய்ஞ்ஞானம்)*: true knowledge; here the Light of God itself.

muntunūl *(முந்துநூல்)*: the ancient treatises on grammar.

mutaṉilai *(முதனிலை)*: stem, the first part of a word.

mutaṉilai, iṭainilai, iṟutinilai *(முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை)*: the first, middle and final elements of a word.

mutaṟporuḷ *(முதற்பொருள்)*: the agent of an action.

mutaṟṟokai *(முதற்றொகை)*: elision at the beginning of a word.

nāṭu *(நாடு)*: land, country (Thondanadu, Cholanadu).

nilaimoḻi *(நிலைமொழி)*: standing word, the first word in a joining.

pāl *(பால்)*: side; in grammar, gender and number (*pāṟpeyar*). In the Pon Vanna commentary Vallalar reads the masculine and feminine "sides" as God and the soul.

paruvappuyal *(பருவப்புயல்)*: the seasonal rain-cloud, the monsoon cloud.

pāṭai vaḻakku *(பாடை வழக்கு)*: the usage of the spoken language.

pōli *(போலி)*: a false or counterfeit form.

Pon Vanna Anthathi *(பொன்வண்ணத் தந்தாதி)*: "the linked verses of golden hue", a hymn to Siva by Cheraman Perumal Nayanar in the Eleventh Thirumurai; each verse begins with the last word of the one before.

poruṭpeyar *(பொருட்பெயர்)*: a name of a being or thing.

prabandham *(பிரபந்தம்)*: a shorter literary poem.

Pumagal *(பூமகள்)*: the Lady of the Flower, Lakshmi, goddess of wealth.

puṇarcci *(புணர்ச்சி)*: sandhi, the joining of words; also the union of lovers.

puntaram *(புண்டரம்)*: the sacred mark worn on the brow.

sakala, kēvala, suddha *(சகலம், கேவலம், சுத்தம்)*: in Saiva teaching, the soul's three states: embodied and entangled, bound in darkness, and pure.

sathakam *(சதகம்)*: a set of a hundred verses (Sanskrit word).

sattva *(சத்துவம்)*: the quality of goodness and purity.

Sivadvaita *(சிவாத்துவைதம்)*: the Saiva teaching of non-duality between the soul and Siva.

sorūpa, rūpa, subāva *(சொரூபம், ரூபம், சுபாவம்)*: the essence, form and nature of a thing.

tadumaru *(தடுமாறு)*: shifting; said of a simile marker used outside its usual class.

talaivi *(தலைவி)*: the heroine of Tamil love poetry; here the longing soul.

taṉimoḻi *(தனிமொழி)*: single word, which may be cut into parts.

tanmozhit tokai *(தன்மொழித் தொகை)*: a compound whose sense rests in its own words.

tattva *(தத்துவம்)*: a principle or constituent of the body, the mind or the world.

terinilai viṉaimuṟṟu *(தெரிநிலை வினைமுற்று)*: a finite verb that shows tense.

tēyavaḻakku *(தேயவழக்கு)*: regional usage, the usage of the country.

Thirumagal *(திருமகள்)*: Lakshmi, the consort of Vishnu.

Thiruvalithayam, Thirumullaivayil *(திருவலிதாயம், திருமுல்லைவாயில்)*: Siva shrines where, Vallalar says, Athonda-chakravarti's name-seal can be seen in stone.

Tholkappiyam *(தொல்காப்பியம்)*: the oldest Tamil grammar; Eluttu is its book on letters and sandhi.

Thondai country, Thondamandalam *(தொண்டமண்டலம்)*: the northern Tamil land praised in the Thondamandala Sathakam. the land of Athondan; the form Vallalar holds correct.

Thondaiman, Thondaman *(தொண்டைமான், தொண்டமான்)*: the rival title and the form he derives (Thondan + *maṉ/mahāṉ/māṉ*, "the great one").

Thondai-mandalam *(தொண்டைமண்டலம்)*: the rival spelling, which he refutes as faulty usage.

thoṇṭai *(தொண்டை)*: a creeper; also the kovvai (ivy gourd).

thoṇṭu *(தொண்டு)*: service; *thoṇṭaṉ*, servant.

Thundiran, Dandakan *(துண்டீரன், தண்டகன்)*: earlier rulers of the land, before Athondan.

tiricol *(திரிசொல்)*: literary word, often with several meanings; one of the four classes of Tamil words.

tiruvaruṭcelvam *(திருவருட்செல்வம்)*: the wealth of grace, the one wealth worth attaining.

tokai *(தொகை)*: compound; compression of words.

tōḻi *(தோழி)*: the heroine's friend and confidante in Tamil love poetry; here a soul that knows God's bliss within.

toṅkal *(தொங்கல்)*: garland.

toṭarmoḻi *(தொடர்மொழி)*: compound word, two or more words joined.

uvama urupu *(உவம உருபு)*: simile marker, the word that says "like".

uvamai *(உவமை)*: simile.

Uvamaiyiyal *(உவமவியல்)*: the chapter on simile in the Tholkappiyam's Porul book.

uvamappoli *(உவமப்போலி)*: implied simile.

uyartiṇai *(உயர்திணை)*: the rational class of nouns (persons).

uyartinai, akrinai *(உயர்திணை, அஃறிணை)*: the rational class and the non-rational class of nouns.

uyirppāṅki *(உயிர்ப்பாங்கி)*: the heroine's dearest friend, in love poetry.

vaḻakku *(வழக்கு)*: usage.

vallal *(வள்ளல்)*: a liberal giver, one who gives without limit.

vaḻu, vaḻūu *(வழு, வழூஉ)*: error.

vaṇmai *(வண்மை)*: bounty, richness; also generosity.

varumoḻi *(வருமொழி)*: coming word, the second word in a joining.

vātarāyaṇa sambandham *(வாதராயண சம்பந்தம்)*: a far-fetched kinship, claimed on the thinnest link (proverbial).

vazhipadu kadavul vanakkam *(வழிபடு கடவுள் வணக்கம்)*: homage to the God one worships; the invocation that opens a classical Tamil book.

Vedanta Desikar *(வேதாந்த தேசிகர்)*: a great teacher of the Sri Vaishnava tradition (Visishtadvaita).

velan perunery *(வேளாண் பெருநெறி)*: the great way of the Vellala (Tholkappiyam, Porul, Kalaviyal 23, as Vallalar reads it).

velanmai *(வேளாண்மை)*: farming; also kindness and generous giving.

Vellala community, Vellalar *(வேளாண்குடி, வேளாளர்)*: the farming community of the Thondai country, praised in the verse.

vēmpu *(வேம்பு)*: the neem tree.

vēṟṟumai *(வேற்றுமை)*: case relation.

vidvāṉ *(வித்துவான்)*: scholar.

vikāram *(விகாரம்)*: a change in a word's form.

vikuti *(விகுதி)*: suffix.

viri uvamai *(விரியுவமை)*: an expanded simile, whose marker is stated.

viśēṣaṇa, viśēṣya *(விசேடணை, விசேடியம்)*: qualifier and qualified.

Visishtadvaita *(விசிஷ்டாத்துவைதம்)*: qualified non-dualism, the teaching of Ramanuja and Vedanta Desikar.

yāppu *(யாப்பு)*: a verse composition.

ABOUT SANMARKKAM LIFE

Sanmarkkam Life is a nonprofit born to bring the teachings of Ramalinga Adigal, lovingly known as Vallalar, to every corner of the world.

We believe his wisdom should be available to every fellow human being without any barrier whatsoever.

WHAT WE DO:

- Offer Translations and commentaries of his works of *Thiru Arutpa* and *Urainaidai*, plus our other publications.
- Feed plant-based food to the needy
- Offer Sanmarkkam based items on our Emporium. Free and donation based.
- Educational social media content and articles
- Discourses, seminars and workshops
- Offer tools like KarunAI to make the wisdom more accessible

We are a living community of souls united by *Anma neya orumaipadu* (the unity of souls) and *Jeevakarunyam* (active compassion toward all life) Those are the foundation principles that Vallalar placed beneath all genuine spiritual life.

We have country representatives active across the globe, offering seminars, free meals, and local community presence.

Everything we offer is given freely to everyone, regardless of anything. With no barriers and no discrimination.

WHY OUR WORK MATTERS

We live in a world overwhelmed by problems:

- Wars
- Poverty
- Aging
- Disease
- Death
- Animal suffering
- Environmental destruction
- Inequality and injustice
- And many more

In front of all of these, where should we even begin?

The teachings of Suddha Sanmarkkam offer a simple answer: At the very root, the cause of those is the absence of this soul unity and active compassion to all life.

But when those two core values flourish, everything changes for the better. Those who practice this heal themselves and their surroundings on all levels.

A NEW EARTH

When we feel we are all part of one single family, the divisions that cause so much pain simply melt away:

- **Wars will end:** War is only possible when we believe "us" are more important than "them." When we feel Oneness, there is no "them." Harming another country would feel like hurting our own family. Borders and nations will become past memories as we unite as one humanity.

- **Hunger will vanish:** In a world filled with compassion, it would be unthinkable to let someone starve. Food and clean water would be seen as a basic right for every living being, human and animal, and shared freely with joy.

- **Poverty and inequality will Disappear:** Greed comes from the fear of not having enough and the primordial dark desire coming from the Ego. But in a world of Oneness, we feel secure in our connection. The joy of giving replaces the fear of lacking. Wealth and resources will naturally flow to where they are needed, ensuring everyone has a dignified and comfortable life.

- **Divisive religions and caste fades:** The ignorance from sectarianism and superstition from religious organizations disappear.

- **Animal Suffering Will Cease:** We will finally see animals not as objects to be used, but as soul brothers and sisters in our great family. Factory farms and slaughterhouses will disappear, replaced by sanctuaries and a deep respect for all creatures. Animals will be seen as Souls and the humans compassionate job will be to help them to acquire a human body so that they can attain Liberation.

- **A Planet Healed and Restored:** When we see the Earth as our own living body, we will naturally become its loving caretakers.

- **Global Warming Will Subside:** The planet's fever or global warming is a direct result of treating it poorly and disrespectfully. When we feel our Oneness with nature, we will stop poisoning our rivers and skies. We will stop the animal agriculture greatly contributing to global warming. We will work in harmony with the Earth, and its natural balance will be restored.

- **The Environment Will Flourish:** Deforestation and pollution come from a mindset of taking without giving back. A compassionate humanity will act as gardeners of the planet, planting trees, cleaning our oceans, and preserving the beautiful biodiversity of life.

A NEW HUMANITY

As the world around us heals, our own bodies and minds will also transform:

- **Sickness will fade:** Many of our illnesses are caused by stress, unhealthy food, and inner conflict. In a peaceful world with pure food, a balanced lifestyle, these causes will be removed. A heart full of compassion is the greatest medicine, bringing harmony to the body and mind.
- **The pain of aging will be overcome:** As we align with the timeless nature of our souls, the process of aging will slow down. According to Vallalar, the human body has

the potential to become an ever youthful radiant, healthy, and even deathless form.

- **Painful Desires Will Dissolve:** The constant chase for more money, more things, and more validation is the source of much of our unhappiness. When we feel the inner joy of Oneness, this frantic chasing stops. We find peace not in getting more, but in being connected to everything.
- **No more inequality and discrimination by birth:** Children will no longer be born into situations of hardship or inequality. A world of compassion will ensure that every single soul that comes to this Earth is welcomed into a safe, loving, and supportive environment.
- **The Arch-enemy of Death loses the battle**: Sanmarkkam brings humanity together in **defeating the true enemy: Death**. No matter whether rich or poor, black or white - all humans are subject to this final malady. Death has been casting immense suffering to humanity since the beginning of times. According to Vallalar by practicing Absolute Compassion towards all Life, it is possible to finally defeat this arch-enemy and finally celebrate Life and live blissfully.

According to Vallalar. spreading Suddha Sanmarkkam is not one good cause among many. It is the supreme medicine: the one that addresses every disease.

In short, ***by spreading Suddha Sanmarkkam, you invite a utopian Heaven on Earth.***

HOW YOU CAN MAKE A DIFFERENCE

The most impactful thing you can do is practice what you have just read. They say: "*Be the change you want to see in the world."*

Start extending compassion towards all Life and be an instrument of Grace.

Beyond that, share this book with someone who is searching. Countless people are looking for a path that is historically grounded, spiritually complete, and genuinely open to them. And most have never heard of Vallalar.

You can change a life for the better with a single conversation or a shared file.

JOIN AS VOLUNTEER

If you feel called to participate in our mission, consider volunteering with us. We welcome people from every background: writers, translators, designers, organizers or those who simply want to help. Apply at https://sanmarkkamlife.org/volunteer

SUPPORT OUR MISSION

This book was given to you freely. Every translation, every emporium item, every meal, every piece of educational content we produce runs entirely on the generosity of people who found value in this work. A small contribution goes directly toward keeping this light moving:

$1 Provides a meal to someone in need.

$5 Gets an emporium item to someone in need.

$15 Pays for one of the online tools we use.

$30 Funds our infrastructure for a few days

$50 Sponsors a local seminar or free meal service in a community.

$100 Helps carry this light into a new country.

If this work has touched you, feel free to donate at https://sanmarkkamlife.org/donate, and/or simply pass this book to someone who is searching. Both help.

CONTINUE YOUR JOURNEY

The Suddha Sanmarkkam Path is a lifelong journey. This is just the beginning and we have so much more to offer to you for free:

- ***Thiru Arutpa*:** The Sacred Songs of Grace from Vallalar
- ***Urainaidai :*** Vallalar's own prose works.
- **Sanmarkkam Emporium:** Donation-based items
- **KarunAI**: Your personal guide for the path
- **TamiLearn**: The tamil learning App
- **Videos & Articles**: Educational digital content
- And much more!

Everything else we offer is waiting for you at https://sanmarkkamlife.org/start.

JOIN THE COMMUNITY

To join the Sanmarkkam Life Family community in your language, visit https://sanmarkkamlife.org/community.

Arut Perum Jothi · Arut Perum Jothi Thanipperum Karuṇai · Arut Perum Jothi

May all living beings live happily in absolute compassion forever.
– Vallalar

“I bowed at the feet of the Vedic One. Having bowed, the Light called true knowledge came to my side, and I stood in it.”

Pon Vanna Anthathi, verse 22

Vallalar, Ramalinga Adigal (1823–1874), was a commentator before he was a poet the world knew. As a young man in Chennai he edited old Tamil books for the press and wrote commentaries on verses that other people brought to him. This book gathers four of them.

Two belong to the Thondamandala Sathakam, which he printed in 1855: he settles the scholars' quarrel over its name, Thonda-mandalam or Thondai-mandalam, and explains its invocation verse. He reads a love poem of the Eleventh Thirumurai as the soul's union with God, and a two-line riddle of Vedanta Desikar four ways, one for each school that might ask him.

The Tamil as printed, checked against the 1981 page images, with a new translation, a plain commentary and a glossary.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அருட்பெருஞ்ஜோதி
தனிப்பெருங்கருணை அருட்பெருஞ்ஜோதி

SANMARKKAM LIFE

sanmarkkamlife.org
Free to read, download and share online.
Released under CC BY 4.0.